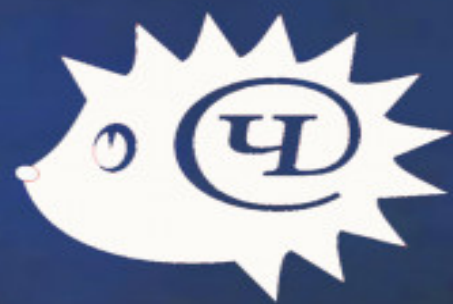

F&D

ОБВЪРЗАНИ С ГРЯХ

Синтия Идън

За някои грехове си заслужава да умреш...

СИНТИЯ ИДЪН ОБВЪРЗАНИ С ГРЯХ

Превод: bonbon4e, Illusion

chitanka.info

Каква е цената на греха?

Пейдж Слоун обича върколака Дрейк Уайлър повече от живота си, но тогава животът ѝ бива отнет. Нападната от вампири, тя е ухапана и в една студена, тъмна нощ, добре познатият ѝ живот приключва. Пейдж се преражда като вампир — най-смъртоносният враг на върколаците. Тя бяга не само от вампирите, които са я нападнали, но и от Дрейк, понеже не иска той да узнае в какво се е превърнала, нито да се изправи пред яростта на глутницата му. Но едно момиче може да бяга, само докато миналото му не го настигне.

Някои грехове бележат душата ти.

Пейдж научава, че се планира убийството на Дрейк и осъзнава, че повече не може да се крие в сенките. Тя трябва да се върне при него и да направи всичко — всичко! — възможно, за да се увери, че той ще продължава да живее. Вампирите може да са унищожили шанса ѝ да живее и да обича Дрейк, но ще отнемат живота му само през не мъртвото ѝ тяло. Пейдж ще убие всеки един от тях и може би, само може би... дори ще има шанса да съгреши — поне още веднъж — с върколака, който я е маркирал като своя.

ГЛАВА 1

Някои тела си остават непогребани — без значение колко пръст се хвърля върху тях. Тези тела... те просто продължават да се изравят от гробовете си.

И преследват едно момиче, което вече бе ужасно уморено от бягане. Толкова уморено, че бе готово да изтъргува душата си за няколко мига безопасност.

Пейдж Слоун се взираше във високите каменни стени, обграждащи имението на върколаците. Бяха минали десет години, откакто последно бе зад тези дебели стени. Само че тогава не търсеше защита. Търсеше любов.

Дали все още си спомня за мен?

Пейдж стоеше там, трепереца от студ — мразеше проникващия до костите, вкочаняващ студ на Аляска — после чу стъпки, които идваха към нея. Силни. Решителни. Пое си дълбоко дъх и изправи рамене. *Нека играта започне сега.* Трябваше да изиграе малката си роля правилно и да преодолее охраната. Пейдж вдигна ръце във въздуха.

— Не нося оръжие!

По-добре да кара направо и да изясни нещата още сега.

Върколаците можеха да бъдат твърде непредсказуеми. Не искаше първо да я нападнат, а после да се опитват да получат отговори от студеното ѝ безжизнено тяло.

Портата се отвори с пронизително скърцане. Двама мъже изскочиха стремително навън. Не носеха оръжие. Все пак, не им бе необходимо да носят допълнителна огнева мощ. Знаеше, че ако поискат, тези двамата само за миг могат да се превърнат в мощни вълци.

Повечето хора не осъзнаваха истината за света, който ги заобикаляше. Те смятаха, че чудовищата са измислица. Просто приказки, с които да плашат децата в тъмнината на нощта.

Само ако знаеха...

Пейдж знаеше, че чудовищата са истински. Те бяха кошмарите, които бродеха по земята.

— Вампир... — Единият от мъжете изръмжа обвинението към нея и ноктите му излязоха скорострелно от върховете на пръстите му.

На лунната светлина Пейдж видя как ноздрите му се разшириха и знаеше, че е уловил миризмата, която разкриваше точно каква е тя.

Чудовище. Вампир.

— Искаш да умреш ли, вампирке? — попита другият пазач. Той беше по-високия от двамата, с късо подстригана тъмна коса и огромни мускулести рамене. — Затова ли си тук?

Е, те все още не се бяха опитали да я разкъсат, така че това бе добър знак. Пейдж прочисти гърлото си, ръцете ѝ продължаваха да бъдат вдигнати.

— Технически погледнато, вече съм мъртва. — Така се бе превърнала във вампир и...

По-дребният върколак се хвърли към нея. По-дребен, но въпреки това силен. Уви дългите си нокти около шията ѝ и отсече:

— Ще умреш отново!

Тъмните му очи обещаваха жестоки страдания.

Не се страхуваше от това обещание. *Ти, накъдето отиваш, аз оттам се връщам. Нямам интерес от подобно зрелище отново, благодаря.*

Пейдж не се бореше, за да се освободи от хватката, все още не. Ако нещата станеха безнадеждни, тогава тя щеше да бъде тази, която да причини болка. Но първо...

— Дрейк — прошепна името, което я преследваше в спомените ѝ, и малко ледено облаче се появи пред устата ѝ. Пренебрегна студа и се съсредоточи върху това, което имаше значение сега. Нуждаеше се от тези вълци... и новия им алфа — Дрейк Уайлър.

Върколакът, който я стискаше, се наведе още по-близо. Можеше да види, че русата му коса е дълга до раменете, а чертите на лицето му бяха като изсечени.

— Какво искаш от алфата?

Това беше частта, която щеше да бъде най-сложна. Бавно, защото не искаше да предизвиква момчетата, Пейдж вдигна дългата верижка на медальона, скрит между гърдите ѝ. Видя как очите на русия

върколак се разширяват, когато погледът му попадна върху бижутото. Той се вторачи в него — после бързо отскочи назад.

Така беше правилно. Никой друг върколак не трябваше да я докосва, не и когато...

— Аз му принадлежа — каза просто Пейдж.

И в един миг, върколаците започнаха да се блъскат един в друг, докато бързаха да отворят вратата пред нея. Разбира се, те може и да мразеха нейния вид, но докато тя имаше защитата на алфата, не можеха да я докоснат.

Е, не и ако искаха да продължават да живеят.

Пейдж отправи поглед във вълчето имение. Тъмно. Опасно. Но, надяваше се, не и толкова смъртоносно, колкото онова, което я чакаше зад нея. И ако успееше да накара алфата да забрави за незначителния въпрос, свързан с нейното изчезване в продължение на десет години...

Тогава, може би, щеше да има шанс да оцелее през следващите дни и нощи.

Може би.

А, може би, не.

Върколаците я заведоха в сърцето на имението. Право в голямата триетажна къща, с дебели каменни стени, които ясно се очертаваха в мрака на нощта.

Влязоха във фойето, а чаткането на ботушите ѝ, сякаш отекуваше по мраморния под. *Мрамор*. Вълците се бяха издигнали. Обикновено, вампирите бяха тези, които обичаха да пръскат парите си за разни неща.

Погледна надолу към протритите си ботуши. *Не че някога съм имала пари да ги харча за някого или за нещо.*

Но изглежда, че Дрейк вече имаше много пари. И голяма, луксозна къща. Това не беше мястото, на което принадлежеше, и скоро щеше да си тръгне. След като се погрижи за една малка подробност.

— Оттук. — Върколакът от дясната ѝ страна — русият, който преди няколко секунди бе впил ноктите си в шията ѝ — сочеше към стълбите.

Тя кимна отривисто и го последва по витите стълби. После забързаха по един коридор. Завиха зад ъгъла. Докато вървяха по следващия тих коридор, у Пейдж се появи много лошо предчувствие.

— В кабинета на Дрейк ли ме водите?

Върколакът до нея — тъмнокосият — само изсумтя.

Лошото ѝ предчувствие се засили. Това тук ѝ приличаше на лични покои. Сякаш я вземат...

Вратата отляво рязко се отвори. И тогава, точно там, по-едър и още по-секси, отколкото си спомняше, с широки рамене, изпълващи рамката на вратата, мускулести и голи гърди, буйна, къдрава черна коса и очи, които блестяха като златист огън... точно там стоеше върколакът-алфа, Дрейк Уайлър.

Мъжът, когото бе обичала и изгубила преди.

Мъжът, от когото се нуждаеше сега.

Но в този момент той я погледна с толкова много ярост, че тя усети как жарта от пламтящия му поглед изгори кожата ѝ.

— Пейдж. — Името ѝ бе изръмжано с гняв.

Добре, идването ѝ тук не бе най-добрата идея, но...

Ноздрите му се разшириха.

Мътните да го вземат! Цялото ѝ тяло се напрегна. Обонянието на върколаците беше толкова силно, че им трябваше само едно вдишване, за да разберат...

— Вампир. — Думата беше проклятие.

Тя не трепна. Е, може би, все пак го направи. Когато я познаваше преди, гласът му винаги се смекчаваше от желание, от любов.

Не ожесточен от смъртоносна ярост.

Дрейк я сграбчи, но не с извадени нокти, както другия върколак, а обви ръце около раменете ѝ и я дръпна през прага на стаята — право в обятията си.

После я целуна. Устните му се притиснаха към нейните и тъй като го бе искала толкова дълго, Пейдж отвърна на целувката. Устата ѝ се отвори под неговата. Езикът ѝ срещна неговия, и желание, което само Дрейк бе способен да запали у нея, прониза тялото ѝ.

Сърцето ѝ заби лудо. Бедрата ѝ се извиха към него, в секундата, в която зърната ѝ се притиснаха към гърдите му. Една целувка... и тя копнееше да го има. Така беше винаги с тях. Никога не бе искала нещо повече, колкото искаше него.

И никога не бе имала за цел да има нещо по-малко.

Езикът му се плъзна по долната ѝ устна. Погали устата ѝ отвътре. Нейният вълк бе станал още по-добър в целуването през

годините. Съблазняваше, вземаше и я караше да иска много повече. Караше я...

Дрейк вдигна глава. Загледа се в нея — с това силно, изсечено лице, което често навестяваше сънищата ѝ, лице, което сега имаше още няколко фини бръчици, но същата квадратна челюст, същите високи скули и същите чувствени, но малко жестоки устни. Очите му блестяха толкова ярко, и тя видя същата сурова похот, която изпитваше, отразена в погледа му.

Годините не бяха променили чувствата му. Той все още я желаше точно толкова, колкото и тя него. Все още...

— Предполагам, това означава, че тя е твоя... — промърмори зад тях русия върколак. — Вампир... с върколак, колко извратено е...

Дрейк избута Пейдж настрани и сграбчи вълка с едно бързо, грубо движение.

— Видях следите от ноктите ти по гърлото ѝ.

Пейдж вдигна ръка и докосна кожата. Усети леката влага от собствената си кръв. Хм. Дори не бе забелязала нараняването. След всичко, което бе изтърпяла през последните десет години, какво значение имаха няколко драскотини?

— Никога повече не я докосвай! — Дрейк хвърли мъжа по продължението на коридора.

Главата на по-дребния върколак се удари в стената.

— Ако отново посегнеш с ноктите си към нея, Майкъл, ще те разкъсам!

О, добре, значи Дрейк го беше грижа за нейните драскотини. Не помнеше да е толкова кръвожаден.

Той се обърна към нея. Страстта и яростта все още се бореха в очите му. Това не беше мъжът, по когото си бе паднала преди толкова години. Мъжът, който я гледаше, беше най-главният вълк.

— Постарайте се никой да не ме безпокои — нареди Дрейк и тръгна към нея.

Трябваше да говори с него. Кажете нещо. Все още не му бе казала нито дума.

Може би трябваше да започне с нещо подобно като... *Здравей, от дълго време не сме се виждали. Може би се чудиш защо изчезнах, без да кажа дума. Имам наистина много добра история, която да ти разкажа.*

По-скоро беше кошмарна приказка. Кошмар, който току-що бе донесла на прага му.

Вратата се затвори зад него с леко кликване. Погледът ѝ обходи стаята. Беше права. Това определено беше спалня. Която почти се изпълваше от едно огромно, разхвърляно легло. Но поне изглеждаше, че Дрейк е спал сам. Ако имаше вълчица с него, Пейдж можеше да извади собствените си нокти.

Когато я докосна, тя подскочи. Пейдж искаше да скрие страха си, но той беше върколак и можеше да подуши миризмата по нея. Върколаците имаха изключителни сетива. Много по-добри от всеки друг или от нещо друго на този свят.

Пръстите му се плъзнаха по извивката на гърдите ѝ. Мъжът трябваше да позабави малко темпото. Това не можеше да се случи. Все още не. Налагаше се първо да говорят.

— Дрейк, аз...

Той вдигна медальона. Загледа се в тежкото злато, гравирано с вълча глава.

Тя се прокашля.

— Защо носиш това? — попита я Дрейк, а гласът му беше разтърсваща смесица от мрачност и страст, които винаги я караха да копнее за него.

Вече го желаше силно, но отблъсна нуждата и се съсредоточи върху думите му. Нейното колие. Беше ѝ го дал, когато навърши деветнайсет. В деня, в който ѝ бе казал какво е всъщност.

Върколак.

Това беше денят, в който животът ѝ започна да излиза извън контрол.

Време беше да се вземе в ръце и да говори. Прокара език по устните си, усети неговия вкус и успя да изрече:

— Т-ти ми каза... каза, че един върколак никога няма да ме нападне, ако го нося.

Медальонът беше знак, че е под защита на глутницата.

Силните му мазолести пръсти се затвориха около бижутото. После той дръпна и скъса златната верижка с гневен замах, което разби сърцето ѝ.

— Казах ти — гласът му беше още по-мрачен, — че този медальон означава, че ми принадлежиш. — Ах, добре, яростта гореше

толкова силно в него. — Но тогава ти си тръгна. — Един мускул на челюстта му трепна. — Изчезна.

Пейдж отстъпи крачка назад. Когато ти се нахвърли такъв огромен и ядосан върколак, умната жена трябва да отстъпи.

— Ти изчезна — пръстите му, стиснали колието, побеляха, — когато трябваше да бъдеш моя.

Да, човек на име Пейдж Слоун бе обещала да го обича завинаги. Но тогава тя бе престанала да бъде човек и бе започнала да се превръща в нещо, което знаеше, че той мрази.

Вампир.

— Нямах вкус на смърт — отбеляза Дрейк.

Пейдж потръпна от студените и груби думи. Върколаците винаги казваха, че вампирите миришат и имат вкус на смърт — това беше една от многото им обиди. Но защо тогава не бе очаквала подобни думи от него? Вдигна брадичка.

— Точно сега и ти не изглеждаш особено пухкав. — Всъщност, никога не го бе виждала да се променя. Но и не искаше. Пейдж изправи рамене и срещна погледа му. — Предполагам и двамата сме пълни с изненади, а?

— Дяволски си права!

Тя стисна зъби. Не беше очаквала да се спусне към нея, да я приласкае в прегръдките си и незабавно да се закълне във вечната си любов. Беше оставила тази мечта да умре още преди време. Но, дяволите да го вземат, искаше да изтръгне душата ѝ или какво?

— Виж, знам, че не си щастлив да ме видиш...

Той пристъпи напред. Тя се отдръпна повторно назад. Последното нещо, което искаше, бе, той отново да постави едрите си топли длани върху нея. Когато я докосна, тялото ѝ много бързо изпадна в сексуална превъзбуда. Бе живяла твърде дълго без любовник.

Никой друг, освен него.

Точно така. Дяволски дълго време.

Но страстта трябваше да почака. Засега.

— Знаеш ли, колко дълго те търсих? — попита Дрейк.

Можеше да види върховете на острите му кучешки зъби. Вероятно не бе добър знак. Какво означаваше това във вампирския свят? *Когато видите острите вълчи зъби, значи сте на път да видите ада.*

Той бавно поклати глава и каза:

— Ти изчезна.

Не беше искала да го напусне. Но той беше белязан като следващия алфа на неговата глутница, а тя беше...

Ухапана.

— Не мислех, че искаш на прага на дома ти да се появи вампир. — Част от гнева ѝ — гневът, върху който бе работила така упорито да съдържа — проби през отслабналия ѝ контрол. — Дори това да бе жената-вампир, с която ти правеше секс.

Той се спусна към нея. Трябваше да очаква този ход, но твърде дълго се бе навъртала около хората, а и върколаците, дяволите да ги вземат, можеха да се движат прекалено бързо.

След две секунди я бе сложил на леглото си — просната върху завивките му, с притиснати ръце към матрака.

— Тогава не беше вампир. — Мускулестото му тяло се притисна към нейното. Не, поправка, възбуденото му тяло се притисна към нейното. Нямаше как да сбърка щръкналия му твърд пенис. — Тогава ти беше човек. — Хватката му около нея се затегна. — Не вампир, не...

Това, което беше, нямаше значение.

— Сега съм вампир. — Заклет враг. Само че... той все още я желаше. Мислеше си, че върколаците трябва да бъдат отвратени от нейния вид. Бяха ѝ напомняли достатъчно често за това.

Гласът от нощните ѝ кошмари прошепна в главата ѝ: *Мислиш ли, че някога ще те пожелае отново? Един поглед, едно вкусане... веднага щом разбере какво си, ще бъдеш мъртва.*

И тя нямаше да може да се надигне отново.

Очакваше пак да усети нокти в гърлото си. Тъй като не искаше да види този край, Пейдж затвори очи. Искаше да го помни такъв, какъвто беше преди. Ако само Дрейк можеше да я помни по същия начин.

На някои мечти не им бе писано да се сбъднат.

Пейдж си пое дъх, пое неговия аромат — на сила, на мощ, на мъж — и зачака повторната си смърт.

ГЛАВА 2

Под него лежеше привидение. Привидение, преследвало повече кошмари, отколкото Дрейк можеше да преброи. Беше неподвижна като статуя, лицето ѝ беше бледо и съвършено. Високи, изваяни скули, малък, вирнат нос и сочни, червени устни, създадени за грях. Косата ѝ — черна като нощта, която той винаги е обичал — се стелеше около лицето ѝ.

И не помръдваше. Сякаш едва дишаше.

Защо?

— Направи го — прошепна Пейдж, а гласът ѝ беше същото съчетание от грях и съблазън, което го бе подтиквало към ръба много пъти в миналото. — Само... направи го бързо.

Надяваше се, че не говори за секс. С нея бързината никога не е била опция. Винаги трябваше да я взема отново и отново, да изригва вътре в нея, да се изгубва в нея.

Тя повдигна леко клепачи. Зеленият ѝ поглед се стрелна към него.

— Ти няма... няма да ме убиеш?

Какво, по дяволите? Впрегна цялата си воля, за да задържи гнева, който заплашваше да го погълне.

— Още не — едва успя да изръмжи.

Пейдж потрепери под него. Стройното ѝ тяло трепереше под него преди, но тогава тези малки конвулсии бяха от удоволствие.

Не от страх.

Можеше да помирише страха, който я покриваше. Мразеше тази миризма върху нея.

— Как? — гласът на Дрейк се прекърши. Как е станала вампир? Сама ли бе избрала такъв живот? Някои хора искаха да бъдат вампири. Излизаха и търсеха да ги ухапят, защото желяеха да живеят вечно.

Глупаци. Цената на вечността беше река от кръв и смърт.

Не беше мислил, че Пейдж ще е като тези отчаяни хора. Също така не бе мислил, че тя ще изчезне и ще го остави да страда в

продължение на десет проклети години.

— Няма значение — отвърна тя, очите ѝ се отвориха напълно и се възряха в него. — Не мога да променя това, което съм.

Ароматът на кръвта ѝ изпълваше ноздрите му. Когато отново докопаше Майкъл, щеше да му остави белези, с които да го запомни. *Не я докосвай!*

Дрейк улови двете ѝ китки с лявата си ръка и ги вдигна над главата ѝ. Тя не се съпротивляваше, а като вампир, в крехкото ѝ тяло се криеше адски голяма сила.

Тя просто се взираше в него, напомняйки му за всички глупави мечти, които някога бе имал... и загубил.

Почти бе оставил глутницата си заради нея. Искаше да бъде човек. *Заради нея.*

Но сега звярът беше начело. Нямаше връщане назад. Имаше само смърт, кръв и мрак.

И за двама им.

Вгледа се в нея, опитвайки се да разбере кога бе спряла да бъде човек и бе станала вампир. Последният път, когато я видя, беше на деветнайсет. А той — на двайсет и една.

Тогавата кожата на Пейдж беше безупречна и чиста, без никакъв намек за истинската ѝ възраст.

Какво значение имаше нейната възраст? Тя беше права. Нямаше връщане назад. За нито един от двамата.

— Ще ме гледаш цяла нощ ли? — попита Пейдж. — Или искаш да знаеш защо съм тук?

Защо бе тук... и все още носеше неговия медальон. Или... го бе носила, докато не го взе от врата ѝ. Сега беше на пода. Изпусна го, когато я бутна на леглото. Шията на Пейдж беше гола и... защо, по дяволите, искаше да се наведе и да оближе плътта ѝ?

Защото все още я желая. Повече, отколкото глътка въздух. Повече от живота. Видя я и веднага изпита нужда от нея.

— Защо? — Не се вдигна от тялото ѝ. Пейдж щеше да усети как възбудената му плът се притиска в нея. И какво от това? Ако искаше услуга от него, щеше да плати цената, която Дрейк поиска.

А аз ще поискам нея.

Вампир или не, тя все още беше негова.

Дори смъртта не можеше да промени някои неща.

— Преследват ме — каза Пейдж с този нисък, дрезгав глас, който караше членът му да се втвърдява още повече. Можеше да види проблясъка на зъбите зад червените ѝ устни. Гледката би трябвало да го отблъсне. Но не. — Ако не ми помогнеш, ще умра.

— Ти вече си мъртва. — Тази истина го караше да се чувства така, сякаш гърдите му бяха разкъсани. Тъй като Пейдж бе човек, когато я познаваше преди, би трябвало да е била превърната във вампир.

Една малка част, чистокръвните, всъщност бяха родени като вампири, но останалите паразити от тях? Бяха превърнати. Кръвта им се изцеждаше, докато бяха на прага на смъртта, после се връщаха като вампири.

Дрейк бе готов да убие онзи, който я бе превърнал. Нямахше търпение да чуе писъците на вампира.

— Не го казвай! — сопна му се Пейдж, след което му показва колко силна беше в действителност. Изви се под него и освободи ръцете си. С една бърза хватка претърколи и двама им по леглото. И тогава тя беше върху него. Коленете ѝ обкрачиха бедрата му, а ръцете ѝ се стовариха върху гърдите му. — Аз съм жива също като теб!

Бузите ѝ порозовяха. Дъхът ѝ замря. За миг те просто се гледаха един друг. После сграбчи ръката му и я притисна към гърдите си.

— Сърцето ми все още бие — каза тя и той усети лудото биене под дланта си.

Този бърз ритъм... и тази сладка закръглена плът. Пейдж имаше извивки на всички правилни места.

— Дишам. — Чу я как си поема дъх. — Чувствам. Повече, отколкото можеш да си представиш, разбра ли? Така че престани да ме третираш като боклук!

Може би, ако не престанеше да дълбае в сърцето му...

Но тя го правеше, дори само като дишаше. Просто като беше там. Достатъчно близо, за да вземе...

Затова я вземи. Ръмженето дойде от неговия звяр, който никога не беше далеч от повърхността тези дни.

— Искаш да те защитя. — Едва успяваше да удържи звяра, защото имаха сделка за изясняване. Знаеше как работят тези сделки в свръхестествения свят. Толкова много неща можеха да се разменят и споделят. Плът. Кръв. Секс. Души.

Разбира се, хората биха могли да бъдат шокирани от подобна сделка — но тогава тези хора биха били шокирани да видят и как един мъж се превръща във вълк.

Заеми се.

— Ти дойде при мен, в моята глутница — каза бавно той, твърдо решен да не остави яростта да го напусне, все още не, — защото искаш да ти осигурим безопасност. — И щеше да го направи. Той...

— Не. — Пейдж поклати глава.

Дрейк се намръщи. Ако не е за защита, тогава...

— Искам да убиеш копелето, което ме преследва. — Зъбите й сякаш се удължиха. — Искам да му откъснеш главата, и искам да си абсолютно сигурен, че той никога повече няма да се надигне.

Никога повече няма да се надигне.

— Имаш по петите си вампир, с когото искаш да се бия. — Беше свикнал да води борба с тях. В тази част на Аляска, където студът проникваше чак до мозъка на костите, където тъмнината царуваше в продължение на дълги дни... тази част беше дом на всякакви свръхестествени твари.

Тези, които са на върха на хранителната верига? Вълците... и вампирите, които продължаваха да се борят с тях за надмощие. Надмощие, което те никога не получаваха.

— Има един вампир, когото искам да обезглавиш — Дъхът й бързо излезе навън. — Вампир на име Гейб е този, който ме превърна, той е...

Ноктите на Дрейк излязоха от върховете на пръстите му и раздраха постелята на леглото.

— Той вече е мъртъв. — Що се отнасяше до Дрейк, вампирът — Гейб — умря в момента, в който беше забил зъбите си в Пейдж.

Погледът й задържа неговия и той видя там тревога.

— Гейб е чистокръвен. Той е силен, той е...

— Не може да се сравнява с един алфа. — Не беше ли го разбрала? Той не беше момчето, което тя бе оставила. Той беше воин. Чудовище. Ходещ кошмар.

Откакто го бе напуснала, бе видял повече кръв и ад, отколкото тя можеше да си представи. Не, той винаги бе познавал кръвта и ада... Пейдж беше единственото добро нещо в живота му.

Сладка. Чиста.

Тогава го бе напуснала и той се върна в мрака.

Няма да си тръгне отново.

Погледна я. Можеше да я отмести от себе си достатъчно лесно, но не искаше да го прави. Искаше да я задържи точно там, където беше, но искаше да махне някои от дрехите ѝ. Или всичките.

Но работата беше на първо място.

— Какво ще направиш за мен? — попита Дрейк.

Тя примигна. Вампирите не би трябвало да изглеждат толкова невинни.

— Аз... хм...

Той се усмихна и разбра, че собствените му остри зъби ще се покажат.

— Смъртта не идва безплатно. В свръхестественния свят всичко си има цена.

Чу лекото затруднение в дишането ѝ.

— А ти какво искаш?

Теб.

Но той искаше да играе по-дълго играта и да види какво ще му предложи.

— Какво предлагаш?

Погледът ѝ се сведе надолу към гърдите му, стройните ѝ рамене се изправиха в поза, която напомняше... Гордост.

— Имам пари. Не много, но няколко хиляди, които мога да платя...

Дрейк се засмя. Силен, дълбок смях, който я накара да подскача върху него. Наистина ли? Няколко хиляди, за да отстрани вампир? Тя не разбираше напълно паранормалната търговска стойност. Повечето убийци не биха докоснали вампир за по-малко от петдесет хиляди.

Освен, ако тези убийци не бяха върколаци.

Понякога правим тези удари безплатно. В зависимост от вампира... и кръвта, и смъртта, които копелето бе оставило след себе си.

Но тя не трябваше да знае за безплатните удари. Това знание не би било в нейна полза.

— Мога... мога да се бия заедно с теб. Да помогна на твоята глутница. — Вдигна поглед и се взря в лицето му. Гласът ѝ беше

станал твърд вероятно защото беше ядосана от смеха му. — Да имаш вампир на твоя страна не би било лошо.

Смехът заглъхна и погледът на Дрейк стана суров, когато каза:

— Не искам силата ти. — Тя винаги бе имала сила, дори като човек. Твърда сърцевина, което го бе привлякло към нея. Родителите на Пейдж са били убити, когато е била едва на тринайсет. Били са малко повече от година в Аляска, преди да се случи инцидента. Родителите ѝ бяха обещали, че всички ще започнат отначало в най-крайната гранична територия на Америка.

И бяха намерили смъртта си.

След погребението им, той знаеше, че тя бе преминала през системата на приемните семейства и никога не бе намерила истински дом. Но всичките тези страдания я бяха направили силна.

Вълците бяха привлечени от силата.

— Тогава какво искаш?

Осъзнаваше ли тя, че ноктите ѝ се впиваха в раменете му? Вълкът в него изръмжа.

Това му харесваше.

Време бе да вземе онова, което искаше. Дрейк се втренчи в нея и каза:

— Искам да те чукам. — Безкрайно. Отново и отново, докато болката за нея, онази проклета болка, която държеше тялото му напрегнато и гладно за нея — от години — най-накрая изчезне.

Тя се взря в него. Преглътна.

И кимна.

ГЛАВА 3

И какво? Нима вълкът смяташе, че ще бъде потресена: *О, не, не можеш да правиш секс с мен!*, от обикновеното му предложение? Когато беше мечтала за него толкова дълго?

Грешиси, вълко! Ако обезглавеше този болен изрод Гейб и й дадеше страстта, за която копнееше, това беше пълна победа за нея.

Но тя не искаше да изглежда прекалено нетърпелива. В края на краищата, всяко момиче си имаше гордост, а тя вече я бе пристъпила като дойде в имението му да търси помощ от върколака.

Пейдж преглътна нетърпението си и бавно каза:

— Е, предполагам, че един път можем...

— Не един път, миличка, много си далеч от истината.

Миличка. Беше я наричал така преди толкова много време. Тогава тази дума бе пропита с обич, а не с твърдата, напрегната острота, която изпълваше нежността сега.

— К-колко пъти? — Така можеше да се подготви. Да се наслади.

Очите му, отправени към нея, я изгаряха. Членът му също така напираше в онова местенце, където се събираха краката ѝ. Тя се опитваше с всички сили да се възпре, за да не се потърка в него. Ако му кажеше, че оттогава не е била с никого другиго, Дрейк нямаше да ѝ повярва.

Дори думите ѝ да бяха истина.

Тялото ѝ беше гладно за този мъж. Тя вече беше мокра за него. Само едно докосване на ръцете му бе достатъчно и по кожата ѝ плъзнаха тръпки. Но тя искаше повече. Колко повече щеше да получи?

— Колкото пъти искам — отвърна ѝ Дрейк, с груб и мрачен глас.

— Докато не можеш да дишаш, без да ме почувстваш с всяка частица от тялото си.

Зърната я боляха. Искаше ръцете му върху тях. Устата му.

Дали бе подушил възбудата ѝ? Тези вълци...

Устните му се извиха в едва доловима усмивка. Проклет да е, беше го направил!

Той протегна ръце и пръстите му се плъзнаха в косата ѝ. Започна да я дърпа към себе си. Към устните си.

Пулсът барабанеше в ушите ѝ. Бяха сключили сделка и най-накрая щеше да го има.

Устните му бяха толкова близо. Вече можеше да опита неговия вкус с езика си. Щеше да го вкуси. И той щеше да я вкуси. Той...

Пронизваща аларма проряза помещението.

Мътните да го вземат!

Тя премигна — объркана, възбудена и...

Дрейк я бутна на леглото и скочи на крака.

— Остани тук — нареди бързо и се втурна към вратата, докато алармата продължаваше да пищи.

Остани? Тя беше вампир, а не куче. Пейдж скочи и се втурна след него.

Той вече трополеше надолу по стълбите. Още мъже и жени излязоха от стаите си и се втурнаха към основното ниво на къщата. Пейдж се присъедини към множеството като се надяваше, че никой няма да реши да атакува вампира сред тях.

— Пожар! — изкрещя някой, когато долови миризмата на дим, носеща се във въздуха.

Тогава те отвориха предните врати и забързаха в тъмнината, чакаща ги пред главната сграда. Пейдж видя пламъците, които бързо се издигаха нагоре и обхващаха дебелия стена, обграждаща имението. Червени и златисти пламъци, горящи в един свят само от сняг.

Пейдж обезпокоено наблюдаваше, докато вълците се бореха с пламъците. Те имаха кофи с вода. Маркучи. Водата съскаше и се изпаряваше в пламъците, но огънят продължаваше да се разпространява по цялата стена. Наляво. Надясно.

„Не можеш да избягаш от мен.“ Думите на Гейб прозвучаха в ушите ѝ. Беше я предупреждавал за това, толкова много пъти. Беше ѝ казал: „Ще те намеря и ще унищожа всеки, който се изпречи на пътя ми.“

Някой се блъсна в нея и Пейдж рязко се отдръпна, после осъзна — *не мога просто да стоя така.*

И преди беше виждала този вид нападение. Това беше специалитетът на Гейб.

Разделяй и владей. Използваше тази техника от векове.

Гейб... или по-скоро Гейбриъл, беше роден много отдавна, в разгара на битки и кръвопролития. Войната беше това, което той познаваше, това, което жадуваше.

Когато ставаше дума за стратегии в борбата, той обичаше да мисли, че е господар. Чистокръвният вампир винаги предвиждаше и планираше.

Вълците не осъзнаваха, че това е само трик. Те се бяха разпръснали. Всеки отиваше на различно място, за да се бори с пламъците. И беше уязвим.

— Спрете! — изкрещя Пейдж.

Никой не я чу.

Още вода. Още огън.

— Спрете! Те ще ви нападнат! — Нападение, което е било планирано твърде дълго. Тя се втурна напред и сграбчи ръката на една жена — млада, с дълга червена коса. — Те идват!

Жената се завъртя и очите ѝ се разшириха.

— Вампир!

Да, точно така.

— И още много от моя вид ще дойдат. Отдалечете се от стената! Пригответе се!

Защото Гейб не се биеше честно. Никога не го беше правил.

Изтрещя гръм. Някой изкрещя. Не, не, това не беше гръм. В хаоса, предизвикан от пожара, това беше някой, който стреляше. Един мъж падна на земята и кръвта покри снега под него.

Гейб винаги планираше толкова добре.

Пейдж вдигна поглед и огледа горящата стена. Там, вляво. Прикрит в тъмнината, тя успя да види очертанията на стрелеца.

Само че... той не беше единственият.

Пейдж блъсна жената надалеч и извика:

— Отдръпнете се! — Знаеше, че оръжията ще бъдат заредени със сребърни куршуми. Пожарът беше само примамка.

Внимателно подготвена и предназначена да изведе вълците навън...

Така че да могат да бъдат унищожени по-лесно.

Пейдж се втурна напред и скочи на стената. Като човек никога не би могла да го направи. Стената беше висока поне четири и половина метра. Но като вампир...

Две секунди. Толкова й отне всичко.

Стрелецът се обърна към нея. Изстрел.

Сребърният куршум я уцели в рамото. Тя простена от болка, някъде под нея се чу рев.

— Опитай... по-точно — каза Пейдж на стрелеца, когато грабна оръжието от ръката му. Тогава тя го застреля точно в сърцето.

Той падна на стената и се търколи долу.

Вампирът нямаше да умре, не и от сребърен куршум. Само щеше да е зашеметен за известно време.

Още изстрели. Още писъци.

Тя се завъртя, балансирайки лесно върху стената. Още вампири стрелци бяха заели позиция, внимателно криейки се от пламъците. Но вълците ги бяха видели. Те се изстрелваха към вампирите, опитвайки се да ги унищожат.

Само че трябваше да ги убиват по-бързо.

Защото имаше кръв по земята. Ранените пазачи ревяха от болка. А вампирите винаги са били привлечани от кръвта...

Зъбите горяха в устата й, докато се удължаваха и изостряха. Инстинктивен отговор на аромата на кръвта. Пейдж забърза по ръба на стената, като внимаваше да стои настрана от пламъците. Погледът й попадна на друг стрелец. Този идиот беше само на метър и половина от нея и се целеше в някого долу. Извърна глава надясно, докато проследяваше целта му. Вампирът беше...

Взел на мушка Дрейк.

Не! Дрейк се беше втурнал към нея, без дори да забележи стрелеца.

— Залегни! — изкрещя на Дрейк и блъсна тялото си във вампира.

Пистолетът стреля. Чу се гръм, когато куршумът се взриви, излитайки от цевта.

Вампирът се засмя.

— Уцелих алфата. Право в проклетото сърце.

Пейдж заби юмрук в челюстта му. Чу хрущене на кости, но не беше сигурна дали това беше от счупване на нейните пръсти или от челюстта му.

Погледът й бързо се насочи надолу.

— Дрейк! — Той беше на земята.

Не мърдаше.

Оръжието на вампира падна в снега близо до основата на стената. Нямаше значение. Тя можеше да се справи с този идиот. *Той застреля Дрейк*. Пейдж грабна заострения кол, който държеше в левия ботуш, прикрепен към глезена ѝ. Вампирът се извиваше и се биеше, а первазът на стената бе едва трийсетина сантиметра широк и...

И двамата паднаха от стената — не в двора на имението на върколаците, а от външната страна. Когато се удариха в земята, Пейдж се приземи върху вампира. Макар и снегът да омекоти удара, от силата му цялото ѝ тяло се разтърси.

Когато тя си пое дълбоко дъх, вампирът я изрита с коляно в корема.

— Кучка — изръмжа той. Но това не беше просто някакъв вампир. *Хенри Дево*. Познаваше го. Винаги бе мразила този тъпак. Той обичаше да измъчва жертвите си. Начинът, по който я бе измъчвал. Хенри беше атакуващ вампир номер едно на Гейб. Садистично копеле, което заслужаваше да гори вечно.

— Мислила си, че ще бъдеш в безопасност — избълва Хенри думите срещу нея, докато удряше с юмруци, приличащи на бутове. — Мислила си, че той ще те спаси, но...

— Не — прошепна Пейдж, защото какво имаше да губи сега? Никой нямаше да чуе какво казва на Хенри. Вълците бяха прекалено заети да се борят с пламъците и другите стрелци. — Мислех, че ще го спася. — Защото знаеше, че Гейб ще нападне вълците. Защото знаеше, че той е по петите на Дрейк.

Исках да бъда до Дрейк, за да го пазя.

Сделката, която направи, не беше за нейната защита, съвсем не. Беше за негова.

Но тя го беше подвела. Само след няколко проклети минути се бе провалила.

Гъстите вежди на Хенри се извиха от объркване.

— Какво? Ти...

Пейдж стискаше заострения кол в ръката си. Спусна се напред и го заби в сърцето на Хенри.

— Обичах го — прошепна тя, извивайки кола. Бе го обичала повече от всичко друго на този свят, но Хенри и Гейб ѝ бяха взели Дрейк. Тогава и сега. — Така че ти гориш, задник, изгаряш!

От устата на Хенри капеше кръв и тя видя как светлината избледня от очите му, когато копелето пое последния си дъх.

И Пейдж се усмихна. Усети по лицето си студения полъх на въздуха. Тя все още дишаше. Хенри никога повече нямаше да диша.

Останалите вампири се втурнаха и изчезнаха в околните гори толкова бързо, колкото можеха — а вампирите можеха да тичат много бързо.

Време е за лов.

Беше показала своята истинска вярност и ако не тръгнеше да преследва, те щяха да дойдат за главата ѝ — или за нейното сърце.

Пейдж дръпна и извади кола. Едва погледна кръвта по дървото и...

Силни ръце се обвиха около нея. Тя вдигна оръжието си, готова да прободне друго сърце.

Но срещна погледа на Дрейк. Лицето му беше съвършено бяло, а очите му блестяха със силата на неговия звяр.

Неговият вълк не беше единствен, който се стремеше към свобода. Някои от другите вече се бяха променили. Пейдж чуваше вълчи вой сега, когато животните преследваха вампирите. Големи пухкави зверове препускаха по снега.

Кога се бяха променили? Дори не бе забелязала. Беше напълно съсредоточена в убийството на Хенри. За да си отмъсти, защото бе застрелял Дрейк.

Уцелих алфата. Право в проклетото сърце. Хенри беше толкова сигурен в попадението си. За разлика от вампирите, вълците не биха могли да оцелеят след изстрел със сребро право в сърцето.

И как тогава Дрейк беше все още жив?

Погледът ѝ се насочи към гърдите му. Гърдите, които бе отворил, за да извади куршума.

О, по дяволите! Това беше брутално.

— Мислех, че си мъртва. — Гласът му беше гърлен. Ръцете му се затвориха около раменете ѝ, и той я придърпа към себе си. — Видях, че скачаш от стената...

Тя поклати глава. Тялото ѝ трепереше. *Той е жив.*

— А-аз само се опитвах да го спра. Не исках да...

Устните на Дрейк взеха нейните. Не нежно. Не леко.

Силно. Диво. Грубо.

В целувката му имаше отчаяние и толкова страст.

Звуците на вълците бяха навсякъде около тях. Глухият тропот на лапите им по снега. Воят, който пронизваше нощта.

Там беше студено, ужасно студено, но тя едва усещаше леда около нея.

Точно тогава тя изгаряше в плам.

Дрейк вдигна глава. Загледа се в нея.

— Никога повече не го прави.

Хм, това не беше обещание, което можеше да даде. Щеше да продължи да се бори, докато заплахите за него не изчезнат. Не беше от тези, които бягат, вече не.

Дрейк я притискаше здраво към себе си, размазвайки кръвта си по дрехите ѝ, и се обърна към вълците, които се бяха събрали около тях.

— Намерете ги! — извика той. — Хванете ги!

Някои вълци вече бяха в гората, ловуваха. Но вампирите също бяха добри ловци.

— Намерете ги — каза отново Дрейк и гласът му проряза нощта, — и ги убийте!

Вълците нададоха вой.

Пейдж знаеше, че последната война между вампирите и върколаците е започнала.

ГЛАВА 4

Тя можеше да умре, дяволите да го вземат.

Дрейк водеше след себе си Пейдж през главната сграда, като внимаваше да не я изпусне, дори за миг. Жената нямаше да избяга от него, не, по дяволите!

Когато погледна нагоре и я видя на стената с онова копеле вампира, който я нападна...

Беше изревал името ѝ.

Тогава вампирът го застреля. Среброто изгаряше, разкъсваше и дълбаеше, докато той падаше на земята. Когато отново погледна нагоре, видя Пейдж да се претъркулва през ръба на стената.

Дрейк заобиколи ъгъла и отвори вратата, която водеше към неговото жилище.

— Дрейк, виж, аз...

За миг той се обърна към нея.

— Знаела си, че те ще нападнат.

Дали изглеждаше по-бледа от преди? Така беше. Дори червеното на устните ѝ бе избледняло до светло розово. Тя се взря в него и кимна бавно.

Мътните да го вземат! Защо не можеше да го излъже? Не искаше да знае, че тя го бе подвела.

Защото тогава трябваше да я накаже.

Отправи се наляво. Ръцете му бяха целите в кръв и тази кръв вече я бе размазал по нея. Когато я докоснеше отново, искаше ръцете му да са чисти.

Всичко, което можеше да подуши, беше кръв. Неговата кръв. Кръвта на вълците, които бяха нападнати. Кръвта на копелето, което тя бе убила с кол. И...

Нейната кръв.

Тя изглежда по-бледа отпреди.

Извърна се към нея и я погледна. Когато Пейдж залитна, той я вдигна и я притисна към гърдите си. *Тя е вампир, но все още може да*

умре. Миризмата на кръвта ѝ беше твърде силна.

— Къде си ранена?

Тя вдигна ръка към рамото си. Косата ѝ бе паднала напред, покривайки раната, и той отметна кичурите назад, а после изруга при вида на плътта ѝ.

Куршум бе разкъсал рамото ѝ.

Защо, по дяволите, не се лекуваше? Вампирите обикновено се изцеляваха достатъчно бързо, когато бяха ранени.

Тя не се лекуваше.

Дрейк я заведе в банята. Сложи я под душа, който лесно можеше да побере трима души, макар че той предпочиташе само двама. Разкъса ризата ѝ и отметна парчетата, за да види раната.

Но... това не беше единствената рана, която намери по тялото ѝ. По плътта ѝ имаше бледи бели линии, които се извиваха надолу към корема ѝ. Виеха се надолу по лявата ѝ ръка. Белези. Стари травми.

По вампирите не оставаха следи от рани. Тези белези... сигурно ги бе получила, докато все още е била човек.

Той коленичи на мраморните плочки, така че очите му да са на едно ниво с нейните.

— Какво ти се е случило?

Пейдж прехапа устни и отмести поглед. После, с едва доловим глас, каза:

— Нищо, което да има значение сега.

Всяко нещо, свързано с нея, имаше значение.

Дрейк сложи ръка на рамото ѝ, като внимаваше да не докосне кървавата рана. Но Пейдж трепна.

Дали защото ѝ бе причинил болка... или защото я бе докоснал? Някога бе молила за докосването му. Но това беше отдавна.

В друг живот.

Дрейк стисна зъби и процеди:

— Защо не се лекуваш?

Тя сви рамене, продължавайки да избягва погледа му.

Дрейк се пресегна зад нея и въртна кранчето на душа. Водата потече като горещ поток и във въздуха започна да се носи пара. Не се тревожеше, че ще има друго нападение, което да ги прекъсне, не и сега. Беше поставил допълнителна охрана на постовете. Вампирите нямаше да могат да приближат отново.

Скоро щяха да умрат.

— Твърде голяма загуба на кръв може да убие вампир. — Той знаеше, защото бе убил достатъчно много от тях. Бавна, болезнена смърт. Някои заслужаваха такава смърт.

Други — не.

Вампирите, които убиха семейството му? Те си бяха заслужили всеки един момент от агонията, която им бе причинил.

— Кървенето почти спря — каза Пейдж. — Ще се оправя. — Тя погледна към водата.

Дрейк сложи ръка на кръста ѝ.

— Имаш нужда от кръв.

Беше ранена и бе кървила твърде много. За да може вампирът да си върне силата и да се излекува, трябваше да пие.

— Да, добре... — Грубият смях, който излезе от гърлото ѝ нямаше нищо общо с лекия щастлив звук, който Дрейк помнеше. — Нещо ми подсказва, че вълците не държат торбички, пълни с кръв за вампир, който идва на гости.

Не, не го правеха.

Но ако тя се нуждаеше от кръв... погледът му се прикова в устата ѝ. Пълните ѝ устни. Белите ѝ зъби. Нейните изящни зъби.

Ухапването на вампир е ад. Агония. Болка и деградация.

Колко пъти бе чувал този ред на определения от други вълци?
Прекалено много.

Защо тогава си бе помислил да ѝ предложи гърлото си?

Защото е тя. И защото ти спаси задника. Независимо какво бе намислила и планирала, Пейдж бе успяла да попречи на вампира да изстреля сребърния куршум право в сърцето му. Още няколко сантиметра в дясно, и Дрейк знаеше, че щеше да е мъртъв.

Тя го беше спасила, а нима това не струваше няколко капки кръв?

Дрейк хвана брадичката ѝ. Вдигна главата ѝ. Най-накрая погледът ѝ срещна неговия. Водата течеше зад нея, парата загръваше въздуха.

— Пий от мен — каза ѝ той.

Когато алфа даде заповед, тя трябва да бъде изпълнена. Без възражения.

Веждите ѝ се извиха.

— Хм, какво?

Той хвана пръстите ѝ — проклятие, кожата ѝ беше толкова мека — и ги вдигна до гърлото си.

— Пий. — Можеше да се справи с това за няколко минути. Щеше да изключи съзнанието си. Да се престори, че не го използва като храна и...

Тя дръпна ръката си. Зелените ѝ очи се разшириха от ужас.

— Не мога!

Със сигурност можеше, по дяволите!

— Имаш зъби, хубави, просто ги впей. — Това едва ли беше първото ѝ хапане. Трябва да е пила кръв от достатъчно много хора през това време. *Негодници.*

Без кръв, вампирите щяха да се превърнат в прах.

Но тя поклати глава.

— А-аз само ще си взема един бърз душ да се измия. Ще се излекувам скоро и всичко ще бъде...

Е, по дяволите, не искаше ли кръвта му? Сега се почувства обиден.

— Пий от мен. — Цялото ѝ тяло се тресеше. Тя се нуждаеше от кръв. *Вземи я.*

Той нямаше да стои там и да гледа, докато тя губеше сили. Можеше да ѝ помогне. Зъбите ѝ щяха да потънат в плътта му и тя щеше да се храни от него. Останалите вълци биха си помислили, че е луд, за да ѝ предлага шията си. И какво от това? Майната им!

Правеше го за нея.

Само че тя продължаваше да клати глава и изглеждаше така, сякаш току-що бе наврял змия в лицето ѝ.

— Не мога.

— Имаш ли нещо против пиенето на кръв от вълк? — Което не би имало никакъв смисъл. Паранормалните имаха много по-мощна кръв от тази на хората.

А вампирите винаги искаха да властват.

Погледът ѝ се премести на гърлото му. Той видя как очите ѝ се разширяват. Видя първичния глад, изписан на лицето ѝ. Тя искаше кръвта му. Значи не беше това.

Тогава защо не пиеше от него?

— Т-ти... не разбираш... — Погледът ѝ все още беше на шията му. — Пиенето е...

Ръцете му се обвиха около кръста ѝ.

— Не искам да чувам за всички мъже, които си опитвала. —
Защото искаше да даде на тези глупаци цял един свят, изпълнен само с
болка. *Нейната уста върху тях.* Звярът в него изрева. *Убий ги!* —
Просто го направи.

В смеха ѝ имаше нещо диво.

— Ти не ме слушаш! Не мога! — Гласът ѝ съвсем се понижи,
когато призна: — Защото никога преди не съм го правила.

Какво, по дяволите?

Думите бяха лъжа. Трябваше да бъдат. Дрейк затегна хватката си
около кръста ѝ.

— Ти си вампир. Трябва да пиеш, за да оцелееш.

— Не от жив източник. — Устните ѝ трепереха. — Никога не
съм... Когато пия, използвам торбички с кръв. Не вземам от хората! Не
директно.

Той се намръщи. Беше чул слуховете и шушуканията, че някои
вампири се отказали от ухапването, в опита си да се съчетаят по-добре
с останалия свят. Съвременни, по-благосклонно настроени към човека
вампири.

Той смяташе, че тези истории са пълни глупости.

Вампирите, които го нападнаха тази вечер, със сигурност не бяха
от смесения вид.

— Просто... дай ми няколко минути — каза му Пейдж. После се
отдръпна. Съблече останалата част от дрехите си — *Майко мила!* — и
влезе под душа, обвит от парна завеса. — Ще бъда добре.

По дяволите, щеше да го направи.

Тя беше в дома му, беше се върнала при него, а той просто
трябваше да се отдръпне, докато тя имаше нужда?

Дрейк стисна челюсти.

— Нямаме торбички с кръв. — За какво им са? Не е като на
вълците да им се налага да посрещат вампири. В къщата нямаше
торбички с кръв, нямаше и начин да бъдат набавени някакви веднага.

Тялото ѝ се плъзна под струите вода. Пейдж въздъхна тихо и
звукът беше като удар право в пениса му. Когато се обърна под душа,
оставяйки водата да се стича по гърба ѝ, очите ѝ започнаха да се
затварят. Наистина ли си мислеше, че просто така ще си тръгне? Не си
облече риза, когато беше хукнал навън. Без риза. Без обувки. Само

дънки покрити с кръв. Ръцете му се насочиха към отвора на панталоните.

Когато ципът се спусна със съскане, клепачите ѝ се отвориха.

Аха, чу, нали? Слухът на вампирите беше почти толкова добър, колкото и на върколаците.

Почти.

— Дрейк?

Обичаше начина, по който шепнеше името му.

Той свали дънките и влезе под душа. Застана съвсем близо до нея.

— Ще пиеш от мен. — Щеше да бъде първият в това, точно както бе първият, който бе взел тялото ѝ.

Но тя поклати глава.

— Не искам да те нараня.

— Няма да ме нараниш. — Придърпа я към себе си. Водата покриваше и двамата. Отмиваше кръвта и смъртта. Дрейк наклони глава настрани. Пръстите му обхванаха брадичката ѝ и я придърпаха към шията му. — Просто започни с целувка.

Устните ѝ докоснаха кожата му.

Неговият член се втвърди още повече — проклетото нещо вече бе подуто от нужда.

Езикът ѝ се плъзна и облиза шията му. Лекото докосване изпрати горещ прилив на глад през него.

Би трябвало да изпитва болка от това. Даваше ѝ храна, нищо повече. Щеше да се справи с болката от ухапването ѝ...

Само че нямаше никаква болка.

Само удоволствие.

— Н-не мога — каза му отново и опита да се отдръпне.

Майната му!

Ръцете му се обвиха по-здраво около кръста ѝ. Избута я назад и я облегна на стената на банята. Тогава устата му пое нейната.

Знаеше едно нещо за вампирите и тяхната жажда за кръв... сексът и кръвта винаги бяха свързани при вампирите.

Секс и кръв.

Устата ѝ се отвори под неговата. Отвърна на целувката му с глад, съответстващ на неговия. Ако това беше тя, когато бе слаба...

Нямаше търпение да я види, когато възвърнеше пълната си сила.

Езикът му се плъзна в устата ѝ. Вкуси я. Изпита огромна наслада от стона, който излезе от гърлото ѝ.

Членът му се тласна с нетърпение към слабините ѝ, натисна силно, защото, по дяволите, той искаше да бъде вътре в нея.

Щеше да бъде... скоро.

Затаи дъх и вдигна глава.

— Пий от мен.

Връхчетата на зъбите се подаваха зад хлъзгавите ѝ устни.

Дрейк вдигна ръка към гърлото си. Ноктите му бяха излезли навън и той срязва тънка линия по плътта си. Колкото да изкуши малката си вампирка.

Тъмните ѝ зеници се разшириха.

— Дрейк.

— Искам да пиеш от мен.

Погледът ѝ бе насочен към кръвта, която се стичаше по гърлото му. Зъбите ѝ се удължиха.

— Не... не ми позволявай да те нараня.

Какво беше малко болка? Понякога дори можеше да направи удоволствието по-сладко. Беше научил този урок отдавна, но само ѝ каза:

— Няма да ме нараниш.

Устата ѝ се върна на гърлото му. Целуна кожата. Леко засмука плътта му.

Мамка му! Вложи всяка частица от силата си, за да запази контрол. Но тялото ѝ беше влажно, меко и гладко. Копринено меките ѝ крака се търкаха по неговите. Гърдите ѝ — с тези твърди като камъчета зърна — се притискаха в неговите.

Тогава тя облиза кръвта по гърлото му.

Той стисна здраво зъби. Членът му беше толкова възбуден, че Дрейк имаше чувството, че всеки момент ще изригне.

Само в нея.

Пейдж изстена гърлено и го облиза отново. И отново. Пак засмука плътта му, и той усети как зъбите ѝ я пробиват.

Добре, това е то. Тя ще се впие в мен, но няма да продължи дълго и...

И зъбите ѝ потънаха в него.

Мамка му! Мамка му!

Не ставаше дума за болка и деградация. Не ставаше дума за ухапването на вампир, който изсмукваше плячката си.

Ставаше дума за удоволствие.

Защото това беше всичко, което можеше да почувства в този момент. Нажежен до бяло прилив на удоволствие, който сякаш изпълни вените му и заля цялото му тяло. Толкова много удоволствие, че контролът му рухна в миг. Вече нямаше никакви задръжки.

Имаше само... Пейдж.

Вдигна я срещу облицованата с плочки стена. Разтвори краката ѝ.

Устата ѝ все още беше върху него — устни, език, зъби...

Пръстът му се плъзна по сърцевината ѝ. С тласък влезе в кадифената ѝ мекота. Толкова влажна. Толкова гореща. Пейдж притисна тяло към неговото и се хвана здраво.

Водата падаше с грохот върху тялото му. Парата ги обвиваше отвсякъде.

В нея.

Намести члена си. Погали клитора ѝ. Обичаше дрезгавия ѝ стон.

Главата на пениса му се притисна в нея. Сърцевината ѝ се разтегна, пое го, стените ѝ се напрегнаха около него. Дрейк искаше да я види, да се отдръпне и...

Но не можеше.

Заби се в тялото ѝ толкова силно и дълбоко, колкото бе възможно. И беше точно, както си го спомняше. Стегнато. Горещо. Рай.

Отдръпна се назад. И тласна дълбоко. Отново и отново. Повдигна я нагоре и я намести така, че тя да вземе всичко, което ѝ даваше. Нямаше тайни, нито задръжки, за нито един от двамата.

Пръстът му продължаваше да гали клитора ѝ. Начина, по който го правеше, я караше...

Да крещи.

Пейдж откъсна уста от гърлото му. Очите ѝ бяха широко отворени, диви, устните ѝ бяха червени. Викът на удоволствие се промъкна между тези червени устни едновременно с контракциите от нейния оргазъм, които той усети върху пениса си.

Толкова хубаво.

Той продължи да се движи. По-бързо. По-силно. По-грубо.

Вълкът харесваше да е грубо.

Мъжът също.

Тя заключи крака около бедрата му. Ръцете ѝ обгърнаха раменете му.

И го целуна.

Този път удоволствието беше негово. Дълбоко, болезнено удоволствие, което го обгръщаше, докато свършваше в нея. Освобождаването го заслепи и му се струваше, че оргазмът продължава и продължава, опустошавайки тялото му.

Когато кулминацията свърши, той не я пусна.

Защото нямаше да я пусне, никога повече.

ГЛАВА 5

Пукването на зората не донесе светлина. Полярната нощ бе настъпила в Аляска преди няколко седмици и сега беше голям късмет, ако дори слаб здрач просветлеше деня.

Само мрак. И още мрак предстоеше занапред.

Това беше мракът, който повечето вампири обичаха.

Пейдж знаеше, че никога не е била като повечето вампири. По дяволите, тя дори не беше особено добър вампир.

След като се облече, Пейдж предпазливо се промъкна към вратата на спалнята. Когато беше отворила очи, откри, че е сама. Чаршафите до нея бяха студени. *Сама.*

Не че беше очаквала Дрейк да остане с нея и просто да я държи в ръцете си в тези тихи часове. Времето за прегръдки не беше толкова дълго, когато ставаше въпрос за вампири и върколаци, бе разбрала това. Но наистина ли мъжът трябваше да си вдигне задника толкова бързо? Нима щеше да го погуби това, ако останеше с нея известно време?

Ръката ѝ се притисна към дървената повърхност на затворената врата. Все още можеше да вкуси Дрейк на езика си.

И да го усети между краката си.

Сексът беше толкова добър, колкото си спомняше. Всъщност, много повече от добър. Дрейк винаги е бил един фантастичен любовник и...

Някой крещеше.

Письците се носеха из къщата, отекваха, и тялото ѝ мигновено се напрегна.

Беше крещяла преди, за Дрейк, но онези писъци бяха от удоволствие. Но виковете, които сега изпълваха въздуха, бяха от болка.

Пейдж рязко отвори вратата. Писъци, крясъци и виковете „Спри!“ я накараха да се втурне по коридора.

По-бързо и все по-бързо тичаше напред. Спусна се надолу по стълбите, взимайки стъпалата по три и изведнъж осъзна, че помирихва

кръв.

Зъбите й вече излизаха.

— Спри, по дяволите, спри! — Беше дрезгав глас на мъж, който молеше.

Тя се спусна по още едно стълбище, което я доведе до някакво мазе или...

Редица от върколаци блокираха пътя й. Пейдж се спря само за секунди, преди да се втурне през тези момчета.

Писъците продължаваха да идват от стая точно зад живата стена от върколаци.

Какво, по дяволите?

Погледът й се стрелна към мъжете. Разпозна двамата, които я бяха придружили... не може да бъде, едва снощи ли беше това?

По-дребният — мъжът, който бе допуснал грешката да я докосне преди — поклати глава.

— Той не иска да влизаш вътре.

Да, добре. Майната му.

— Той също така не иска да ме докосваш. — Дрейк беше съвсем категоричен по този въпрос, когато последния път се беше разправял с този вълк. Как беше името му? Марк? Матей?

Майкъл. Този вълк беше Майкъл.

Дрейк беше повече от ясен, когато каза на този мъж, че не трябва да я докосва никога повече. Ако Майкъл не можеше да я докосне...

Тогава не можеш да ме спреш, вълко.

Тя zakрачи право напред. По дяволите, редицата от вълци отстъпи назад. Пейдж реши, че никой от тях не би се осмелил физически да опита да я спре.

— Затова се обзалагам, че просто ще се махнеш от пътя ми. — Или иначе Дрейк щеше да им срита задниците.

Тогава, преди някой от тях да започне да се прави на голям мъжкар и да опита да я спре, Пейдж скочи напред, скочи право над тях и изрита вратата зад събралите се вълци.

Беше метална врата, тежка и огромна, но лесно се отвори под удара на ботуша й.

Леле. Тази кръв на Дрейк наистина я бе изпълнила с енергия. Винаги бе чувала, че кръвта на върколациите е мощна, но... дявол да го вземе. Никога не се бе чувствала толкова силна.

Металната врата се блъсна в стената и отскочи обратно, но Пейдж успя да я избегне, като отстъпи леко встрани, и тогава забеляза, че е попаднала в ада.

Или най-близкото нещо до ада, където самата тя беше преди няколко месеца.

Клетките бяха наредени около стените. Клетки. Килии. По пода имаше кръв. Медната миризма на кръв изпълваше стаята. Познаваше този мирис много добре. И там, в средата на помещението, привързан към нещо, което приличаше на операционна маса, беше вампир, когото познаваше.

Малкълм Дъгълс. Още един от привържениците на Гейб.

Предполагам, че не можеш да бягаш достатъчно бързо.

Вълците го бяха хванали и сега го караха да плаща.

— Не бива да си тук. — Дрейк хвана Пейдж за ръцете и я извърна от гледката на кървящото тяло на Малкълм. — По дяволите, казах им да те държат далече от това място.

— Освен това им каза да не ме докосват — отвърна му тя, повдигайки вежди, — така че нямаха никаква възможност наистина да ме спрат. — Не и ако не искаха да се бият с алфата.

Един мускул по челюстта на Дрейк заигра.

— Не е нужно да виждаш...

Малкълм се изсмя.

— Глупак. Това, което правиш с мен... ние направихме много повече... с нея.

О, мътните го взели. През тялото ѝ мина ледена вълна. Малкълм не трябваше да казва...

— Отворихме я... — изръмжа Малкълм. Пейдж го погледна и видя дивия поглед в очите му. — Изцедихме кръвта ѝ, докато тя пицеше...

Дрейк се хвърли към него. Ноктите му се увиха около шията на вампира и разкъсаха кожата.

— Няма да направя смъртта по-лека за теб.

Малкълм само се ухили. Зъбите му бяха покрити с кръв. Въпреки писъците му, Пейдж знаеше, че той не се страхува от смъртта. Най-вероятно я приветстваше.

По дяволите... може би той крещеше само защото знаеше, че тя е в имението? Опитваше се да я привлече тук ли? *Така че да страдам...*

и Дрейк да се измъчва.

— Искаш ли да ти кажа — промърмори Малкълм, — всичко, което й направихме?

Не. Тя никога не би искала Дрейк да чуе тази история.

— Дрейк!

— Махай се оттук — нареди Дрейк, без да я погледне. Ноктите му потънаха по-дълбоко в гърлото на Малкълм. Много скоро Малкълм нямаше да може да говори.

Пейдж не се помръдна. Писъците я бяха довели тук и тя остана, защото...

— Мога да ти помогна! — Ако Дрейк просто й дадеше възможност.

Малкълм все още можеше да говори.

— Тя... чакаше — каза той, — теб...

— Изведи я, Хийт! Веднага! — просъска Дрейк и един светлокос вълк пристъпи към нея. Ръцете му се склучиха около нейните, но тя се дръпна от него.

Пейдж нямаше да се махне оттук. Все още не.

— По дяволите, Дрейк, нека...

— Беше близо до езерото, когато я намерихме. — Кръвта на Малкълм капеше на пода. — Ти трябваше... да се срещнеш с нея.

Защо вампирът не можеше да млъкне, дяволите да го вземат?

Дрейк се напрегна от думите на вампира.

— Отидох до езерото.

Изгубеното езеро. Подходящо име.

Тя бе изгубила живота си на това езеро.

— Ти отиде по-късно. — Очите на Малкълм блестяха. Той обичаше властта. Копнееше за нея.

Винаги е било, винаги щеше да бъде. Точно сега, въпреки ноктите на гърлото му и кръвта около него, Малкълм имаше тази власт.

А тя имаше заострен кол в ботуша си. Така че, ако можеше да се измъкне от Хийт, щеше да го използва и да се увери, че Малкълм никога повече няма да нарани друг човек.

Така, както нарани мен.

— Твоят алфа... — изръмжа Малкълм, — той се погрижи да закъснееш... за тази малка среща...

Думите му накараха Дрейк да отпусне леко хватката си, но малкото признание на Малкълм не изненада Пейдж. Беше научила тази истина отдавна.

Старият алфа, Джеремая Куинтък, не искаше човек в неговата глутница. Той смяташе, че вълците твърде много превъзхождат хората. Но Дрейк искаше тя да бъде негова половинка и бе твърдо решен да вкара Пейдж в глутницата, без значение кого ще ядоса с това.

Дрейк си мислеше, че е в безопасност, тъй като бе следващият по ред да стане алфа. Един ден щеше да води вълците в Аляска. Той знаеше това още когато започнаха да се срещат. Така че не бе предполагал, че някой от глутницата ще се противопостави на избора му на половинка.

Но Джеремая не искаше следващия алфа да има човек до себе си.
Затова ме беше изпратил да умра.

Видя шока, изписан по лицата на вълците около нея. Дори Хийт отпусна хватката си върху нея. Какво? Нима наистина всички не са знаели, че старият глупак Джеремая се занимава с вампирите от години?

Защото и Джеремая обичаше кръвта. Обичаше кръв и смърт, писъци и болка. Не беше най-добрият образ, когато върколаците в глутницата се опитваха да покажат, че са много повече от зверове.

Но Джеремая със сигурност обичаше да си играе с плячката.

Вампирите му бяха помагали да се избави от телата, докато той се правеше на опитен, силен алфа.

Между него и вампирите бе постигнато един вид споразумение. Но рано или късно, всички добри и лоши сделки имаха своя край.

Джеремая беше мъртъв. Старото примирие беше невалидно. Сега вампирите искаха да си върнат това, което смятаха за тяхно.

Тяхната земя. Тяхната мощ.

— Лъжеш! — озъби се Дрейк на вампира. И дръпна Малкълм от масата, лесно късайки коланите, които държаха тялото му. Дрейк вдигна вампира във въздуха, а Малкълм дори не опита да се освободи. Просто висеше отпуснато и се смееше.

— Питай я... — каза Малкълм и се задави с кръв. — Тя молеше... за теб.

Копеле.

Много му беше харесало, когато тя молеше.

Спрях да моля. Престана да плаче. Престана да му позволява да се наслаждава на болката ѝ. В крайна сметка, тя беше по-силна. Дяволите да го вземат, тя беше по-силна.

Ръцете на Хийт още повече отслабиха захвата си върху нея. Тя се дръпна от него.

— Вампирите използват разсейването като метод за нападение номер едно. — Точно това се опитваше да направи Малкълм. Защо вълците не осъзнаваха какво се случва? — Той иска да печели време, за да даде на другите възможност да се прегрупират и отново да нападнат.

Пейдж пристъпи напред, докато вълците в стаята се споглеждаха. Просто трябваше да доближи на разстояние един замах. Почти... беше там.

Дрейк обърна поглед към нея.

— Ти не беше на езерото.

Пейдж все още можеше да усети мириса на езерото. В онзи отдавнашен ден полярната нощ бе свършила. Тъмнината бе избледняла и слънчевата светлина току-що започваше да се появява. Всичко беше свежо. Чисто.

Тя и Дрейк искаха да видят слънцето заедно.

Тогав да започнат живота си заедно.

Бе отишла рано на Изгубеното езеро, защото беше толкова развълнувана. Не я бе грижа за това, което Дрейк беше. Тя просто го обичаше.

Когато чу чупенето на клончета и шумоленето в храстите, си помисли, че е той. Завъртя се с усмивка на лицето си.

Здравей, малка вълча блуднице.

— Не — прошепна тя през изтръпналите си устни, докато миналото и настоящето се бореха в съзнанието ѝ. — Не бях на езерото.

Ноктите на Дрейк се забиха в шията на Малкълм. Потече още кръв.

— Чаках те — отвърна ѝ Дрейк, звучеше изгубен. Тя беше изгубена толкова дълго. Очите му продължаваха да се взират в нея, когато каза: — Чаках с часове. Но ти така и не дойде. Напусна ме. Не можеше да понесеш това, което съм.

Още няколко крачки и щеше да е до него.

— Напуснах те — съгласи се тихо Пейдж. Нали точно това искаше той да знае?

— Тя крещеше — произнесе задавено думите Малкълм. Дяволите да те вземат! *Млъкни!* Само че той не млъкваше. А продължи: — Джеремая те отведе много далеч... и ти не можеше да я чуеш. Прикрихме ароматите си така, че никога да не разбереш, че сме били... на това езеро. Тогава дойде старият алфа... защото искаше да се увери... че тя е умряла...

Ти няма да изкушаваш момчето повече. Така я бе заклекл Джеремая. Той се беше срещнал с вампирите. В някаква забравена от Бога хижа. Място, което вонеше на смърт и страх.

Но, когато бе пристигнал там, тя беше престанала да крещи. Бе осъзнала, че писъците ѝ само създават вълнение у вампирите. Те се възбуждаха от нейната болка.

Така че сълзите мълчаливо се стичаха по бузите ѝ, но тя бе престанала да плаче. Устните ѝ бяха стиснати здраво. Прехапа ги, за да задържи виковете си.

Джеремая беше дошъл да я убие. Тя веднага разбра това. Той искаше да бъде този, който щеше да я изпрати в гроба. Собственоръчно. Защото се бе осмелила да опита да омърси глутницата му с човешката си кръв.

Но Гейб... о, Гейб, той винаги е бил толкова умен. Знаеше, че Джеремая няма да живее вечно, а Дрейк, с всеки ден става по-голям и по-силен...

Нов алфа ще дойде на власт. Когато застане начело, аз ще притежавам това, което той желае най-много. Гейб ѝ прошепна тези думи. После целуна сълзите ѝ. *Не се страхувай, любима. Няма да умреш... все още.*

— Не бях на езерото — каза отново, докато се опитваше да натъпче миналото в най-тъмната дупка на съзнанието си. Дрейк трябваше да помни, че тя го е напуснала. Трябваше да бъде силен. Не можеше да има слабост.

Гейб разчиташе на слабостта му.

Пейдж премигна. Защо бузите ѝ бяха влажни? По дяволите, тя плачеше, а всички вълци я гледаха, потънали в мъртва тишина.

Беше толкова тихо, колкото тиха беше тя, когато Джеремая прокара ноктите си по ръката ѝ. После по лявата страна на тялото ѝ.

Но Гейб го спря, преди копелето да успее да изтръгне сърцето ѝ.

Тя не е твоя, за да я убиеш, Джеремая. Саркастичният глас на Гейб все още кълтеше в съзнанието ѝ. *Сега тя е наша.*

— Не я превърнахме веднага. — Тялото на Малкълм трепереше, гласът му — също. — Тя... избяга от нас... накара ни доста да я гоним.

Нима Дрейк не го разбра? Малкълм им губеше времето с тази история. Разсейваше всички тях.

Иска да направи Дрейк слаб.

Защото Гейб искаше Дрейк да бъде слаб, разсеян... сломен, когато настъпеше истинското нападение.

Спомни си изпълненото с отчаяние време, което прекара в бягство. Избяга през снега. На автостоп. Отиде толкова далеч от Аляска, колкото можеше.

Здравей, Флорида!

Но Гейб непрекъснато я преследваше. Нямаше намерение да я пусне. Не и когато можеше да бъде толкова ценно средство в неговата битка.

Никога повече не потърси Дрейк, след като избяга. Никога повече не спомена името му. Защо? Защото Джеремая беше все още там, все още владееше силата си, и ако бе опитала отново да се приближи до Дрейк...

Старите белези по тялото ѝ сякаш горяха.

Сърцето ѝ блъскаше в ушите. Бързо. Толкова бързо.

— Не всички вампири са болни идиоти като него — каза тя тихо, но гласът ѝ изпълни стаята. — Има и такива, които са различни. Добри. — Те я намериха. Ранена. Обезумяла. Толкова отчаяна след промяната. И ѝ помогнаха.

Няма да пия от човек. Гладуваше, защото отказваше да пие. Не искаше да нападне друг човек, нямаше доверие на себе си, че ще може да спре, след като забие зъби в жертвата си.

Гейб ѝ беше казал, че няма да може да спре, вкуси ли веднъж кръв.

След като вкусиш кръвта, тя ще те подлуди. Ще направиш всичко възможно, за да получиш повече. Ще изцеждаш хората един след друг и ще оставяш телата им по пътя си.

Това беше неговото предричане, веднага щом я превърна. После се наведе, целуна я по бузата и каза: *Тогавя ще бъдеш точно като мен.*

Никога!

Дрейк беше изпуснал Малкълм. Вампирът лежеше на пода, докато нейния върколак я гледаше с преbledняло лице. Не, той не трябваше да реагира така. Тя никога не бе искала той да знае всички тайни, които тя имаше.

— Пейдж... — Името ѝ беше дрезгав звук на болка, отронил се от Дрейк.

А Малкълм — очите му бяха насочени към нея. Към нея, после към Дрейк. Не, не точно към Дрейк, а... към шията му.

Усмивката на Малкълм ѝ каза, че той знае какво е направила.

След като се бе съпротивлявала толкова дълго, тя се пречупи и взе кръв от жив източник, от него. Този, който имаше най-голямо значение.

— Предполагам, че съм чудовище — каза тя на Малкълм и се хвърли напред. Никой не се опита да я спре. Не можеха. Беше твърде бърза.

За миг извади кола.

И Малкълм също атакува. Атаката не беше насочена към нея, а съвсем преднамерено към Дрейк.

Той те разсейваше. Тя се опита да го предупреди, но Дрейк бе твърде зает да слуша извратената история на Малкълм. Вампирът замахна с ноктите си, насочвайки се към Дрейк.

Само че тя първа стигна до Малкълм. И заби кола в гърдите му.

— Върви по дяволите, копеле — изръмжа тя. Наистина той бе направил всичко възможно да я довлече тук и... Малкълм изтръгна кола от гърдите си.

— Пропусна... сърцето... кучко.

О, мамка му!

— Аз няма да пропусна! — обеща Дрейк, като я дръпна назад. После нападна и заби тялото си в Малкълм. И не, той не пропусна, защото с един мощен удар на острите си като бръснач нокти, които изскочиха от пръстите му — само с един-единствен удар — отрязва главата на Малкълм.

И вампирът отиде в ада.

Тишината в стаята беше оглушителна. Всички вълци стояха неподвижни като статуи и я наблюдаваха. В очакване.

Тя не погледна повече към Малкълм. Стомахът ѝ се свиваше, ръцете ѝ трепереха. Искаше ѝ се кошмарът да е свършил, но за нея и Дрейк краят все още бе твърде далеч. Кошмарът нямаше да спре, все още не.

Не и преди Гейб да се окаже на пода, мъртъв.

Тя трябваше да каже нещо. Каквото и да е. Но...

Прегърби рамене и се обърна. Миризмата на кръв сякаш изгаряше ноздрите ѝ, просто трябваше да излезе оттам.

Далеч от кръвта и смъртта. *Избягай!* Тя не познаваше истинската свобода толкова дълго време и толкова много бе уморена да бъде заобиколена от смърт.

Непрекъснато.

Пейдж избути вълците от пътя си. Дрейк я повика. Тя не погледна назад, и със сигурност нямаше да спре. Щеше да говори с него по-късно.

Не сега.

Не бях на езерото.

Думите ѝ бяха толкова неубедителни, защото, да, беше на Изгубеното езеро. Беше спазила обещанието си към Дрейк.

И това обещание беше струвало на Пейдж много повече, отколкото бе очаквала — нейния живот.

ГЛАВА 6

Дяволите да я вземат, нямаше да се измъкне от него.

Пейдж бе избягала от сградата и потънала в нощта. Разбира се, можеше да накара хората си да я проследят, но този лов беше личен, и Дрейк не искаше другите да я търсят.

Ако някой преследваше Пейдж, това щеше да бъде той.

— Не можеш да направиш това! — Спря го Хийт точно когато Дрейк се канеше да премине през тежките порти. Очите му пламтяха от ярост. — Може да е капан. Да те примами навън.

Пейдж не беше минала през портите. Тя просто бе прескочила стената. Така бързо и грациозно. Кръвта му сигурно бе увеличила силата ѝ.

Що се отнася до ухапването ѝ... това му бе доставило толкова много удоволствие. *Ще получа още.* Ако тя се нуждаеше от кръв, той би бил щастлив да бъде нейната лична жертва отсега нататък.

Нейната първа и единствена.

— Нея я боли — каза Дрейк, и да, болка — точно това бе видял в очите ѝ. Зеленият ѝ поглед винаги бе казал толкова много неща. Някога можеше да погледне в очите ѝ и да види душата ѝ.

Хийт го разтърси.

— Боли я? Добре. Тогава я остави да си иде и да ближе проклетите си рани. — Думите на Хийт шибяха като камшик. — Не се излагай на риск заради нея. Тя е вампир.

Медальонът, който ѝ бе дал толкова отдавна, този, който така глупаво бе взел от врата ѝ, тежеше в джоба му. *Върни ѝ го обратно.*

— Тя е моя. — Нямаше какво друго да каже.

Тя беше негова. И я болеше.

Защити я. Това беше инстинктът на вълка и на човека.

Дрейк погледна отвъд стената. Само мрак и леден студ го очакваха там.

Но този леден мрак изпълваше целият му живот, откакто Пейдж го бе напуснала.

Сега искаше повече. Искаше топлина. Светлина. Пейдж винаги е била това за него.

— Ще я върна. — Дрейк блъсна встрани другия вълк.

Хийт го сграбчи за ръката.

— Не може да доведеш вампир в глутницата. — Тихо казани думи. Смели. Изгарящи със своята сила. — Знаеш, че не можеш да го направиш.

Много, много бавно, Дрейк обърна глава и се взря в своя пръв командир. Той беше приятел с Хийт, още откакто двамата бяха малки момчета, но това приятелство нямаше да попречи да му скрита задника.

— Аз съм шибаният алфа! — Гласът му прозвуча властно. Беше се борил за тази титла. И беше спечелил. И тъй като той беше алфа, този, на когото всички се подчиняваха... — Мога да правя всичко, което поискам.

— Джеремя...

Дали това копеле наистина бе преследвало Пейдж? Той ли бе задействал целия този кошмар? Заболя го от това, когато изръмжа:

— Той е мъртъв! — Старият вълк имаше късмет. Защото, ако още бе жив, Дрейк щеше да го разкъса. — Сега глутницата е моя. — Ако Хийт искаше да го предизвика...

Хайде, давай, по дяволите!

Беше в повече от настроение да скрита някой и друг задник.

След като върне обратно Пейдж. Той имаше своите приоритети и тя беше на първо място.

— Разпространи думите ми — нареди Дрейк. — Всеки, който иска да ме оспори... кажи им да се наредят на опашка. — Когато се върнеш, щеше да се разправя с тях.

Защото нямаше да разреши на никой да го държи далеч от Пейдж. Нито сега.

Нито когато и да било.

Извърна се от Хийт и се втурна в нощта. Вампирите бяха бързи, но вълците бяха още по-бързи. Особено когато ловуваха.

Промени човешкия си облик с пукане и чупене на костите. Болката от промяната изгаряше цялото му тяло, позната, нажежена до бяло, и скоро той тичаше на четири крака, с лапи, вместо ръце — отметна назад глава и изрева за едно нещо, което искаше най-много на този свят.

Неговата половинка.

Имаше нейният аромат и нямаше да го изгуби. Препускаше през местността, пренебрегвайки ужасно ниската температура — арктически студ, който знаеше, че ще пререже Пейдж. Студът нямаше да убие вампира, но щеше да накара тялото ѝ да се тресе. Тя щеше да пострада.

Тя вече изпитваше болка, когато избяга от него.

И единственото проклето нещо, което той искаше да направи, бе, да премахне тази болка.

Дрейк се носеше през гората, оставяйки след себе си облачета сняг. Светът беше изцяло бял, но той ясно виждаше отпечатъците на стъпките ѝ.

Знаеше тя къде отива.

В тялото на звяра, мъжът прокле.

Вълкът тичаше бързо, по-бързо...

Никога не го беше виждала в тази му форма. Преди се бе срамувал от нея да го види как се преобразява. Той знаеше какво е...

„Предполагам, че съм чудовище...“ — Думите ѝ се бяха запечатали в съзнанието му.

Но той беше чудовището. Винаги. Звярът, който беше взел това, което той никога не би трябвало да докосне.

Той скочи във въздуха, лесно прескочи падналото дърво. Ароматът ѝ беше по-силен. Ягоди. Секс. Жена. Никога не бе успял да забрави този чувствен аромат.

Малкото езеро беше замръзнало. Повърхността му беше тъмна и блестяща. Макар да беше ден, небето над главата му беше тъмно като езерото. Никаква слънчева светлина.

Не и сега.

Само студ. Само мрак.

Пейдж рязко се обърна при неговото приближаване и се отдръпна от езерото. Очите ѝ се разшириха, когато го видя. Тя преглътна и направи крачка назад.

Той замръзна.

Тогава се промени, заради нея.

Трансформацията беше брутална за гледане. Той знаеше, че трябва да е такава. Костите му се изместиха и счупиха, оформяйки тялото на човек, вместо формата, която принадлежеше на звяра.

Козината сякаш се стопи. Скоро лапите и ноктите станаха ръце и пръсти — пръсти, които бяха дълбоко вкопани в снега.

— Дрейк?

Приглушеният ѝ глас проби през последната му промяна и гол, той погледна нагоре към нея.

Пейдж се спусна към него.

— Не трябва да си тук!

— Нито... пък ти. — Той се изправи пред нея. Вятърът шибаше тялото му, но върколаците винаги бяха топли, независимо от външната температура. Звярът гореше вътре.

Пейдж потрепери.

Той направи крачка към нея, но тя се вцепени и погледът ѝ се стрелна към малката поляна.

— Опасно е. Не мисля, че трябва да се връщаме обратно.

Дрейк вдигна ръка и ѝ я подаде.

— Тогава ела с мен. — Знаеше защо избяга от имението. Отчаянието и болката я бяха подтикнали да бяга на сляпо.

Не бях на езерото.

Но е била. Позна лъжата, когато я чу.

— Съжалявам. — Думата се откъсна от него. Джеремая беше дошъл при него и бе му казал, че има съобщение от Пейдж. „Твоето малко човешко същество каза, че ще се срещне с теб след два часа.“ Джеремая се беше усмихнал, и зъбите му блеснаха. „Това ни дава време за лов.“

И той просто... отиде с копелето.

Пейдж не го хвана за ръката.

Погледът ѝ бе насочен към него, плъзна се по тялото му. Не беше отвратена от промяната му и, със сигурност, не изглеждаше отвратена от това, което виждаше.

Желание. Познаваше много добре този израз. Но мразеше смесицата от желание и болка в очите ѝ. Мразеше да вижда каквато и да била болка в погледа ѝ.

Предпочиташе само да е желание.

— Ела с мен — каза отново, с протегната към нея ръка.

Нямаше две мнения по въпроса. Трябваше да избере да отиде с него.

Да бъде с него.

Погледът ѝ се плъзна по езерото. Горите. Бавно пристъпи към него. Снегът скърцаше под ботушите ѝ.

— А-аз... не... не трябваше да идваш след мен — произнесе тя. — Просто се нуждаех от малко време...

— Има един вампир, който те преследва — каза ѝ той. По дяволите, сега вероятно беше цяла банда. — Наистина ли мислиш, че ще те оставя сама?

Не. Ръката ѝ се вдигна и бавно, много бавно погледът ѝ срещна неговия. Пръстите ѝ докоснаха ръката му. Колебливо. Леко.

— Излъгах — прошепна тя.

Пръстите му се затвориха около нейните.

— Какво? — Но той вече знаеше, и ако тя искаше да му признае, щеше да я изслуша.

Той трябваше да се срещне с нея тук, на Изгубеното езеро. Трябваше да заяви на Джеремайя да си гледа работата, че отива да се срещне с Пейдж, и просто ще я почака, докато дойдеше.

Ако беше отишъл тогава, сега щяха да са женени. Да имат деца. Щяха да имат перфектен живот.

Всичко беше по негова вина.

Тогава чу ръмженето на двигател. Не, не само на един двигател. Два. Три.

Приближаваха.

Твърде бързо.

Прекалено бързо.

Очите ѝ все още сезираха в неговите.

— Излъгах — каза му отново, след това издърпа ръката си от неговата и го блъсна в гърдите. — Бягай!

Вампирите идваха.

— Промяна! Превърни се отново във вълк! — извика Пейдж. — Можеш да ги изпревариш! Можеш да се измъкнеш!

— Не и без теб! — Ноктите разкъсаха плътта му и изскочиха навън. Проклет да е, ако я оставеше.

Тя поклати глава и го бутна по-силно.

— Те не идват за мен. Не мен искат.

Но... но тя му беше казала... вампирът, който бе нарекла Гейб...

— Те искат теб — каза тя с рязък и тъжен глас. Очите ѝ никога не бяха изглеждали по-големи. Или по-тъжни. — И Гейб винаги е

планирал да ме използва... за да получи теб.

Дрейк видя как светлината от моторните шейни прорязва мрака. Вампирите приближаваха.

Вампирите нямаше да ги получат, обаче. Глупаци. Дрейк познаваше тази земя толкова добре.

Много по-добре от всеки вампир. Неговият звяр често тичаше на свобода. Знаеше всяко паднало дърво. Всеки скрит завой. Всяка тъмна пещера.

Всяко скривалище.

— Бягай с мен — каза ѝ той. Защото точно сега не ставаше въпрос за борба, въпреки че звярът отвътре ревеше за кръв. Точно в този момент трябваше да защити Пейдж. Да я отведе на безопасно място.

После щеше да се върне и да унищожи всички вампири, тръгнали да го преследват.

Тя кимна и те се втурнаха, без да заобикалят езерото, а право през него. Беше ледено и хлъзгаво под краката им, твърд лед, и като минаваха през тази замръзнала повърхност, те спестяваха ценно време.

Ледът не се чупеше. Не и от месеци.

Пресякоха езерото. Влязоха в края на гората, където тежестта на снега бе наклонила дърветата. Тъй като минаха през езерото и веднага скочиха в гората, те не оставиха следи след себе си.

Е, не и следи, които да се забележат веднага. Вампирите ще трябва първо да потърсят, да претърсят всеки край на гората, и, ако имаха късмет, щяха да видят следите, които минаваха покрай дърветата.

Започваше да вали отново.

Да, по дяволите! Снегът падаше и се плъзгаше по кожата му, докато тичаха. Новият сняг щеше да покрие всички следи, които оставяха.

Един вълк би могъл да ги проследи в снега. Вампирите не можеха да се сравняват с вълците, когато ставаше въпрос за преследване на плячка.

Никакво сравнение.

Пейдж се препъна и щеше да падне, но той я хвана и я взе на ръце. Нейната тежест не го забави. Хукна още по-бързо. Стисна я здраво.

Прескачаше лесно падналите дървета, острите скали. По-бързо...

Дрейк зави рязко и се отпрати към хижата, за която знаеше, че е там. Малка, незабележима — снегът почти напълно я скриваше от погледа. Но той знаеше, че е там и ги чака.

Вампирите нямаше да имат този късмет. Освен ако не знаеха конкретното местоположение на тази сигурна къщичка, никога нямаше да я открият в тъмнината.

Дрейк набра тайния код и отвори вратата. Все още стискайки я здраво, внесе Пейдж вътре. Помещението беше тъмно, а дишането им сякаш отекуваше в тясното пространство.

— Не можем да останем тук — заяви Пейдж с отчаян глас. Ноктите ѝ се забиха в рамото му. — Трябва да се върнем в имението. Ще те намерят тук! Не можеш да се изправиш сам пред всички.

Той я остави да стъпи на пода, до него. Хижата беше оскъдно обзаведена за този район — само едно легло и стара маса. Но погледът лъжеше. Дрейк се наведе и дръпна стария килим — килим, който покриваше капак на пода. Когато беше построил хижата, Дрейк се бе погрижил капакът да се слее с пода. Той натисна дървото на точно определено място. Със скърцане, капакът се отвори, разкривайки вход, който водеше надолу.

Беше построил тази сигурна къщичка за вълците, които поради някаква причина се оказваха извън пределите на имението по време на зимните бури. Мястото трябваше да бъде безопасен подслон за тях.

Подслон с всички предимства и сигурност, необходими за вълка.

Пейдж се промъкна надолу по стълбите. Той затвори капака след себе си. Заклучи го. След това набра поредица от кодове на алармения панел.

Последва тихо бръмчене, после стоманена врата се плъзна над него и покри дървото. Светлините светнаха една след друга и разкриха площ два пъти по-голяма от хижата над тях.

Едната стена беше цялата в монитори. Система за сигурност, която показваше целият район около хижата, в случай че приближеше нежелан гост.

Имаше легло. Бюро. Шкаф пълен с храна.

Всички удобства на един дом и цялата сигурност на мини крепост.

Точно това, което той искаше.

Дрейк се насочи към близкото бюро. Взе радиостанцията, която бе свързана с имението.

— Алфа едно.

Пейдж не издаваше нито звук зад гърба му.

Статично прашене.

— Слушам, сър. Край.

Дрейк погледна назад към Пейдж. Толкова тиха. Толкова красива.

— Изпрати ловци на Изгубеното езеро. Вампирите са там.

Той щеше да се погрижи за това. Премахването на вампирите завинаги, веднага след...

След като уредеше няколко неща между него и Пейдж.

— Да, сър. — Гласът беше на Майкъл. Дрейк долови нетърпението в бързия отговор на мъжа. На кого не би му харесало един добър лов?

Не познаваше такъв вълк.

Дрейк се отдръпна от бюрото. Пристъпи към Пейдж. Тя все още трепереше, но стоеше изправена и горда. Втренчи се в него, като си мислеше, че ще я нападне.

Той искаше да се нахвърли.

Вдигна ръка и я остави да се плъзне по студената ѝ буза.

— Разкажи ми за лъжите си, мила.

Тя обърна лице и се потърка в дланта му.

— Трябва... да намериш дрехи.

— Защо? — Скромността не бе присъща на вълците. — Готвя се да те чукам.

Очите ѝ се разшириха.

Сега той беше този, който лъжеше. С нея не беше просто чукане. Не просто секс на тъмно — или на светло. Беше повече.

Чифтосване.

Той си пое дъх и почти можеше да я вкуси.

— Кажете ми тайните, които пазиш... кажете ми... и аз ще ти кажа моите.

Тя поклати глава.

— Ти знаеш...

— Вампирите са наблюдавали имението. Видели са те, че бягаш. — Очевидно. Той не беше проклет идиот. Ужасен за нея, да, но не и глупав. — Тогава са видели мен. — Вампирите ги бяха преследвали, но

ги бяха наблюдавали от разстояние, вероятно с бинокли, затова им бе отнело известно време, докато ги обградят. — И дойдоха да ме убият.

Пристъпи още по-близо. Притисна устни до гърлото ѝ и вдиша аромата ѝ. Секс и жена. *Неговата.*

— Ти беше сладка примамка. — Не го интересуваше. Вампирите я бяха наранили. Измъчвали. Използваха я срещу него. Тя беше изпратена да го привлече на открито.

Е, по дяволите, какво от това?

Той все още я искаше. Винаги щеше.

— Не. — Думата ѝ беше въздишка, а ръцете ѝ се вдигнаха, за да се увият около раменете му. — Ти не разбираш.

Дрейк облиза шията ѝ. Треперенето ѝ не беше от студа.

— Накарай ме да разбера. — Защото можеше да види достатъчно ясно картината. Тя не бе имала избор. Мъжът разбираше това и беше бесен на вампирите, които бяха направили това с нея. — Трябваше да ми кажеш от самото начало. Можех да те защитя...

Ноктите ѝ се впиха в кожата му.

— Не!

Изненадан от яростта в тази дума, Дрейк вдигна глава и се загледа в нея.

Пейдж дишаше тежко, докато се взираше в него. Очите ѝ бяха като късчета зелен лед.

— Този път — рече тя, — аз те защитавам.

Какво?

Тогава обви ръце около врата му и го дръпна към себе си. Устните ѝ бяха отворени, леко хладни, а устата ѝ — съвършена.

Членът му вече беше твърд. Сякаш студът го беше вкоравил. Той копнееше за нея, а това легло просто чакаше само тях.

Една стъпка.

Две.

Три.

Паднаха на леглото. Ръцете му се бореха да отстранят дрехите ѝ, докато тя изхлужваше ботушите си. Искаше в нея. Истината, лъжите — всичко това можеше да почака. Точно сега се нуждаеше само от нея.

Езерото...

Чакането...

Той повече нямаше да чака. Съблече я в плетеница от ръце. Късане на тъкан. Ботушите ѝ паднаха на пода.

Разкъса бикините ѝ и ги хвърли настрана. Разтвори краката ѝ. Намери я гореща и мека. Раздалечи бедрата ѝ още повече и се загледа в розовата ѝ плът. Толкова красива.

Тъй като не можеше да устои повече, Дрейк наведе глава и впи устни във влажната ѝ сърцевина. Бедрата ѝ се залюляха срещу него.

— Дрейк!

Харесваше му, когато тя крещеше името му. Стаята беше шумоизолирана. Никой отвън нямаше да я чуе. Само той.

Облиза клитора ѝ. Вкуси я. Толкова вкусно. Толкова хубаво.

Толкова негова.

Ръцете ѝ бяха в косата му. Не го буташе, не, вампирката искаше повече.

Той щеше да ѝ даде повече.

Ближеше. Вкусваше.

Тя свърши върху езика му.

— Дрейк! — Сега беше само шепот.

Бавно се надигна над нея. Очите ѝ бяха големи, блестящи, а зъбите ѝ се показваха иззад червените ѝ устни.

— Ти не си чудовище. — Вбеси го, когато каза тези думи преди. Не, мамка му. Не и тя. Никога. — Ти си красива.

Тя премигна към него и устните ѝ се извиха в лека усмивка. Гледката почти разби сърцето му.

Това, което бе останало от проклетото му сърце.

Тласна в нея, заби се дълбоко, и продължи да се движи така. Тя се присъедини към ритъма. Ръцете му се заключиха в нейните, пръстите им се преплетоха. Леглото скърцаше под тях. Навън и навътре, той тласкаше. Отново и отново. Погледите им се срещнаха и задържаха.

Дишането им се учести.

По-бързо, по-бързо, по-силно...

Краката ѝ се заключиха около кръста му. Петите ѝ се забиха в гърба му, когато тя се изви към него.

Ноктите прорязаха върховете на пръстите му, но той не поряза Пейдж. По дяволите, не, дори не я беше одраскал.

По-дълбоко, по-дълбоко.

Видя я да свършва отново. Видя изблика на удоволствие върху лицето ѝ, докато очите ѝ сякаш бяха ослепели. Тя се тласна рязко в него и възбудената ѝ сърцевина стисна пениса му.

Да!

Беше толкова близо до върха. Всеки момент щеше да експлодира в нея, когато тя...

— Маркирай ме!

Хрипливите ѝ думи напрегнаха всеки мускул в тялото му.

Вълците маркираха своите половинки. Не я беше белязал преди, защото чакаше... Имаше официална церемония за маркиране, пред глутницата. Искаше да направи правилно нещата с нея.

Затова беше чакал...

И я загуби.

— Маркирай ме — прошепна отново, и, дяволите да го вземат, тя искаше това негово ухапване. Искаше го толкова силно, колкото той искаше нея.

Никога не би могъл да ѝ откаже.

Пейдж се изви под него, предлагайки му себе си. Зъбите му се затвориха около плътта ѝ точно там, където шията ѝ преминаваше към рамото. Облиза кожата.

Маркирай я!

Това беше точно нещото, което искаше вълкът, и което бе необходимо на мъжа.

Зъбите му се притиснаха в кожата ѝ. Пробиха я и сладкия вкус на кръвта ѝ се стече по езика му.

Когато я вкуси, когато обяви Пейдж за своя, кулминацията изригна в него. Мощното освобождаване заля тялото му, докато той се изливаше в нея. Дрейк вдигна глава, загледа се в очите ѝ, и когато отново тласна дълбоко, от гърлото му се откъсна рев.

Нейното име.

Дрейк я държеше здраво, не я пускаше, не можеше. И продължаваше да се забива в тялото ѝ. Защото още беше твърд за нея и с всяка следваща секунда ставаше все по-твърд.

Най-накрая я бе обявил за своя и никой никога повече нямаше да я отнеме от него.

* * *

— Как ще изгубиш върколак? — попита Гейб, докато ботушите му потъваха в снега. Толкова много проклет сняг. Всичко окъпано в бяло.

Той мразеше този чист сняг.

По-добре изглеждаше, когато бе оцветено в червено.

Затова се обърна надясно и разряза корема на некомпетентния начинаещ вампир до него.

Свежата кръв винаги е била толкова трудна за обучение.

Младежът, блондин с твърде нежни черти, веднага падна на земята, задъхан и кървящ — кръвта обагреше наоколо с ярки червени пръски.

— Сдържай се, по дяволите! — изръмжа Гейб, когато писъците на новобранеца се разнесоха във въздуха. — Раната няма да те убие. — Но беше изкушен. О, толкова много изкушен да свърши работата докрай.

Глупавите копелета около него бяха позволили на алфата да се измъкне. Бяха оставили просто така този задник да изчезне в пустошта.

— Вероятно вече се е върнал в имението — промърмори Гейб, докато се отдалечаваше, взрян в далечината. — Заобиколен от всички онези жалки вълци.

Гейб беше в играта от дълго време. Твърде дълго. Беше видял най-лошите войни и ада, който хората бяха в състояние да създадат.

Този ад... той го бе направил находчив. Беше се учил от грешките на другите. Знаеше как да подбира битките си. Да планира атаките си.

Той искаше тази земя. Земята, която рядко се целуваше със слънчевите лъчи. Земята, чиято дива природа обичаше тъмнината.

Вълците отдавна бяха сключили примирие с него. Бяха си поделили територията. Онзи ненормален изрод, Джеремая, бе твърде нетърпелив да сключи сделка с него.

Но новият алфа не беше същият. Гейб го познаваше от години. Дрейк Уайлър беше различен. Не беше толкова лесно да го манипулира и контролира.

Дрейк ще дойде за главата ми.

Защото Гейб бе взел главата на бащата на Дрейк. На майка му. И защото...

Взех нея.

В далечината зави вълк. Истинско животно? Или един от онези зверове обикаляше наоколо?

Гейб присви очи и се вгледа в мрака. Джеремая искаше от него да хване малката човешка жена. Да я измъчва, да я убие.

Той изпитваше удоволствие от мъченията. О, винаги се наслаждаваше на това, но...

Гейб не беше убил Пейдж Слоун. Смъртта би била прекалено лесна, и изобщо не влизаше в плановете му.

— К-какво можем да направим? — попита един от вампирите зад него.

Гейб стисна зъби.

— Тя престана да крещи — изсъска той. — Когато най-накрая осъзна какво се случва, когато видя Джеремая и разбра защо е отвлечена, Пейдж престана да вика любовника си.

Всъщност, видя как животът гасне в очите ѝ, макар все още да дишаше.

Тази пълна липса на чувства — беше виждал този поглед и преди.

В собствените ми очи.

Затова спря Джеремая, не му позволи да я изкорми. Гейб бе ухапал Пейдж, бе я превърнал. Тя избяга, но той я наблюдаваше. И винаги знаеше, че идеалният момент ще дойде, за да я използва.

Този момент беше сега.

— Т-той я последва до езерото, хукна направо... — А, това дойде от все още кървящия блондин. Джон. Джон Макензи. Колко време беше в стадото? Две години? Три? За Гейб беше все по-трудно да си спомни всички нови кръвопиеси. Когато погледна към русокосия, Джон бързо кимна. — Той я последва... видях ги... през бинокъла.

Защото не можеш да доближиш твърде много до вълчата бърлога, не и без да те подушат. Затова вампирите използваха технологии, за да увеличат вече подобреното си зрение.

Бяха наблюдавали. Бяха чакали. Бяха нападнали.

Планът все още не бе осъществен.

— Той я взе със себе си. — Това дойде от един от другите вампири. Онзи с тъмните очи и изпръхналата кожа. Лоренцо, испанецът. — Вероятно вече е мъртва.

Гейб се засмя. Те наистина не разбираха вълка. Но той — да.

— Вероятно я чукат. — Защото тя беше единствената слабост, която Дрейк имаше. Беше готов да избяга от глутницата си заради нея. Да се впусне в опасност заради нея.

Вълкът беше пристрастен и Гейб не се съмняваше, че ако е необходимо, Дрейк ще продаде живота си за Пейдж.

Отляво се чу хрущене на сняг. Вампирите около него изругаха и скочиха.

Гейб ги изблъска от пътя си. Искаше да види този посетител.

Любопитството винаги е било неговата слабост.

Белият вълк изскочи от тъмнината, очите му пламтяха.

Звярът не атакува. Просто се вгледа в Гейб с интензивния си поглед.

Гейб му се усмихна.

— Сам ли си? — Защото около езерото нямаше други звуци. Това не беше вълк дошъл да атакува.

Това беше нещо съвсем различно.

Гейб скръсти ръце на гърдите си.

— Ако си тук с предложение за сделка... — Толкова много сделки, толкова много години. Знаеше точно как се чувства дяволът. *Кога ще свърши това?* — Тогава ще трябва да се трансформираш, за да говориш с мен, защото аз не преговарям с шибани животни.

Белият вълк пропълзя напред. Предпазливият му поглед се стрелна към всеки един от вампирите.

— Промени се — отсече Гейб, изгубил търпение, — или мога да те убия веднага.

Вълкът започна да се променя. Отвратително. Гейб мразеше гледката на трансформиращите се вълци.

Макар да се наслаждаваше на звуците от чупенето на костите.

Съвсем скоро пред него се изправи един мъж. Яростта бе напрегнала лицето и ръцете му.

— Знам къде са.

Фатална грешка. Вълкът просто откри всичките си карти, за да могат да ги видят.

Сега ще трябва да го изтезават, за да получат тази важна информация.

Без преговори. Само болка.

Смърт.

Малко кръв.

Снегът се оцветява в червено... Това може да бъде толкова прекрасно.

— Ще ви заведе там — каза върколакът. — И ще ви преведе през охраната.

Охрана. Може би щеше да е полезен, в края на краищата. Изтезанието можеше да почака малко.

Гейб повдигна вежди, но не помръдна.

— И ти ще го направиш, защото...?

— Защото искам да бъда алфа.

Точно така. Всички искаха власт. Но този вълк, с неговите зловни очи и ръмжаща арогантност, нямаше да контролира тази земя.

Гейб нямаше да стои безучастно настрана и да остави което и да е животно да поеме контрола. Вече не.

Само смърт.

Но Гейб се усмихна, защото знаеше как да играе. Той беше измислил проклетата игра.

— Искаш да убия Дрейк Уайлър?

Бързо кимване.

— Така или иначе, вие планирате това, нали? Убийте го... и ние... ние можем да имаме същото споразумение, което сте имали с Джеремая. — Вълкът погледна през рамо. Какво? Дали се страхуваше, че глутницата ще разбере, че е предател?

Трябва да се страхуваш.

— Същото, което имах с Джеремая? — Как, по дяволите, вълкът знаеше за тази сделка? Гейб наклони глава настрана и огледа вълка с лек интерес. — Значи и ти искаш да убиваш хората? Искаш да ги режеш и да слушаш виковете им, докато гласът им се прекърши?

Ха, на лицето на мъжа се изписа изненада. Гейб почти се усмихна.

— Той... той е... — Върколакът бързо преглътна и поклати глава.
— Не, не, просто искам да контролирам глутницата. Моите хора ще оставят твоите на мира, ще ги накарам да стоят настрана. Можеш да ловуваш, можеш да убиваш... и аз няма да направя нищо, за да те спра.

Младокът беше досаден.

— Защото ти ще държиш под контрол вълците...

— Точно така. — Върколакът изправи рамене и пристъпи напред. Осъзнаваше ли колко близо е до смъртта? Арогантните копелета изглежда никога не разбираха, докато не станеше твърде късно. — Ще ги държа настрана. Аз ще бъда алфа — ще мога да правя всичко, което си поискам.

При условие че Дрейк е мъртъв.

— Имаме ли сделка? — попита върколакът.

Гейб се взря в него.

— Как се казваш?

— Майкъл. Майкъл Флинт.

Името не му говореше нищо, което само показваше, че той се визира в един върколак, за когото никой не даваше и пукната пара.

— Майкъл, много бързо предаваш алфата си.

— Защото съм по-силен. Аз съм по-умен, мога...

Гейб едва сдържа прозявката си. Беше чувал тези думи десетки пъти.

— Заведи ме при него. — После щеше да убие Дрейк, да елиминира този надут глупак и да поеме цялата територия на Аляска.

Вълците винаги бяха най-слаби без водач. Без Дрейк... щяха да бъдат лесна плячка за неговите вампири.

Майкъл се усмихна. Не, някои арогантни глупаци никога не виждаха приближаването на смъртта.

Разбираха едва в момента, когато смъртта протегнеше ръка и изтръгнаше биещите сърца от гърдите им.

ГЛАВА 7

Беше взел кръвта ѝ. Еуфорията изпълни тялото на Пейдж. Страхуваше се, че няма да успее да накара Дрейк да вземе кръвта ѝ.

Но той го направи. Нейният вълк дори не се поколеба.

Сега ще бъде в безопасност.

Обгърна го с ръце и го прегърна силно. Отново бяха стигнали върха и удоволствието все още изпълваше тялото ѝ.

Тогава прозвуча сигнала на алармата, пронизителен, плътен звук, който дойде от дясната страна на стаята. Пейдж се напрегна в ръцете на Дрейк, защото знаеше какво означава това.

Те идват.

Гейб и неговите вампири бяха успели да ги проследят в снега.

Не успяхте да ни намерите достатъчно бързо, задник.

Дрейк се отдръпна от нея, стана и закричи, гол, към мониторите. Тя го последва, но отдели време и нахлузи дрехите си възможно най-бързо.

Не видя никого на мониторите, все още.

— Датчик за движение — каза той, без да отделя поглед от екрана. — Може да е нещо...

Но присвиването в стомаха ѝ говореше, че не нещо е задействало тази аларма.

След това видя движението на сянка. Не, не беше сянка.

Вълк. Бял вълк бягаше към хижата. Пейдж се напрегна.

— Ние... предполага ли се, че трябва да имаме компания? — Не видя никого друг, само този вълк.

— Майкъл.

Докато го наблюдаваше, вълкът започна да се трансформира. Когато бялата козина започна да изчезва, гледката почти приличаше на сняг, който се топеше, за да открие отдолу плътта на мъжа. После той се изправи и впери поглед в камерата. В тях. В този момент, възприел човешката си форма, тя разпозна върколака.

Ръката на Пейдж докосна гърлото ѝ. Леките драскотини отдавна бяха минали, но тя никога не забравяше тези, които ѝ бяха причинили болка, независимо колко малка беше раната.

Не и преди да получи възмездие за нараняванията си.

Старата Пейдж, момичето, което бе някога, никога не би помислило за отмъщение и наказание.

Вампирът знаеше, че трябва да има сурово правосъдие в паранормалния свят. Само силните оцеляваха.

Тя щеше да оцелее. Както и Дрейк. Тя щеше да се погрижи за това.

— Защо е тук? — учуди се Дрейк. — Трябваше да е на езерото, да преследва вампирите. Трябваше...

— Не е сам. — Защото видя другите сенки. Онези, които приближаваха зад мъжа.

Майкъл би трябвало да чуе вампирите. Да ги помирише.

Но той продължаваше да върви към хижата, сякаш нямаше никакви грижи на този свят.

— Майкъл знае ли кода за алармата? — Сърцето биеше бясно в гърдите ѝ.

Майкъл приближи хижата. Друга камера увеличи лицето му, когато застана пред входната врата. Само за миг Пейдж забеляза усмивката, която изкриви устните на Майкъл.

Мътните да го вземат!

— Той ги е довел тук! — прошепна тя, когато ледения възел на увереността сви стомаха ѝ. Майкъл щеше да вкара вампирите вътре. Право при нея и Дрейк. Щяха да бъдат лесна мишена за вампирите.

Тяхното безопасно скривалище току-що бе станало затвор.

Двама. Бяха двама срещу... колко вампири?

Сенките са насочиха към хижата. Една. Две. Три. Четири...

Пет?

— Той няма да влезе — каза Дрейк, като набра поредица от кодове на клавиатурата. — Не разполага с правилния код за достъп. Промених го преди няколко дни, а след като те нарани, не му го дадох.

Пейдж въздъхна тежко.

— Никога не съм му имал доверие в действителност — промърмори Дрейк, като посегна към радиостанцията. Свърза се почти

незабавно с имението. — Вълк предател издаде тайната хижка — каза, наблягайки на всяка дума. — Изпрати подкрепление...

Майкъл вече не се усмихваше. Той риташе вратата. Удряше. Изглежда беше осъзнал, че не знае правилният код, за да влезе вътре.

— Това е стомана, копеле — каза с твърд глас Дрейк. — Усилена, шибана стомана, и не, не съм ти казал за тази малка подробност.

Защото Дрейк знаеше, че Майкъл може да се обърне срещу него?

От радиостанцията се разнесе глас:

— Веднага идва, алфа. Два екипа. Има ли...

Вампирите обградиха Майкъл. Те го хванаха и помъкнаха далеч от хижата. Майкъл не се съпротивляваше. Вълкът тръгна с тях доброволно.

Но Пейдж можеше да види, че вече не се усмихва.

Гърдите ѝ започнаха да горят. Знаеше какво ще се случи след това. Майкъл можеше да си мисли, че работи с вампирите. Можеше да си мисли, че...

— Майкъл е довел вампирите — заяви категорично Дрейк по радиостанцията, — а те...

Убиват го.

Или съвсем скоро щяха да го направят. Точно тогава те го натиснаха долу. И забиха в него остриите си като бръснач зъби.

Пиеха от него.

И внимаваха охранителните камери да видят всичко.

— Шибана работа! — изръмжа Дрейк и захвърли радиостанцията. После се завъртя и тръгна към стълбите.

Пейдж го сграбчи за рамото.

— Не можеш да отидеш там. — Един поглед към мониторите ѝ показа, че сега Майкъл се бореше. Крещеше.

Вампирите продължаваха да пият.

Само че вече не бяха четири вампира.

Шест.

Дъхът ѝ замря, когато видя Гейб. Той не пиеше от върколака. Гейб просто стоеше и се взираше в хижата.

Чакаше.

Беше чакал тази атака в продължение на години.

Тайни. Още не беше казала на Дрейк всичко. Нямахше достатъчно време. И все още не беше дошло.

— Аз съм алфа — изръмжа той, докато погледът му я пронизваше. — Майкъл е един от моите, предател или не.

Хм, съмняваше ли се? Този човек беше предател. Без никакво съмнение.

— Няма да им позволя да го изцедят докрай! — Гласът на Дрейк се извиси над алармата. — Не и докато гледам!

Не, Дрейк не би го направил. Той просто нямаше да стои настрана и да гледа, докато друг вълк страда. Това не беше мъжът, когото тя помнеше.

Знаеше това... и това бе една от причините, поради която беше наясно, че трябва да се сближи отново с него.

Беше взел от кръвта ѝ, но приливът на сила от тази кръв нямаше да дойде мигновено. Беше научила от вампирите във Флорида — вампирите, които не бяха болни изроди — че когато вампир е предложил кръв на върколак, резултатите могат да бъдат поразителни.

Вълкът можеше да стане по-силен.

Искаше Дрейк толкова силен, колкото би могъл да бъде.

Но този прилив изискваше малко време. Вампирската кръв трябваше да премине през цялото му тяло.

Ще му осигурия времето, от което се нуждае.

— Съжалявам — прошепна тя, защото щеше да му е крайно неприятно от онова, което се канеше да направи.

Но понякога вампирът трябваше да направи това, което бе необходимо да се направи.

Тъй като той не очакваше атаката, Пейдж имаше предимство. Сграбчи Дрейк и го блъсна назад към стената. Стената трябваше да бъде подсилена със стомана. Цялото място беше укрепено.

Това ще боли. Но тя трябваше да го направи, за да го спаси.

— Пейдж, какво, по дяволите...

Тя го целуна. Дълбока, всепоглъщаща целувка, изпълнена с цялата страст и копнеж, които изпитваше към него. Той знаеше ли, че все още го обича? Че винаги го е обичала? Никога не е имала друг в сърцето си. Там нямаше място за никого другого. Дори и с всичките години и километри разстояние между тях, Дрейк беше единственият, когото тя искаше.

Той потрепери срещу нея.

— Пейдж. — Страст. Необходимост. Ярост. Всичко това беше в гласа му. И той се канеше да опита да се откъсне от нея. Тя го знаеше.

Но не можеше да го разреши.

Съжалявам. Този път думите прозвучаха само в съзнанието ѝ. Отново впи устни в неговите. Пак го целуна. Знаеше точно какво да направи. Да му нанесе травма, която би го изкарала извън строя — за малко — но да му позволи да се върне още по-силен, когато кръвта ѝ започнеше да се изпомпва изцяло във вените му.

По бузата ѝ се стече сълза. Ръцете му бяха около нея. Държеше я здраво. И изобщо не очакваше да го атакува.

Пейдж откъсна устни от неговите. В същия миг се пресегна, хвана го за главата и я блъсна в стената. Тъпият звук от удара предизвика гадене в стомаха ѝ.

Нейният вълк се отпусна със стон.

Тя се вгледа в него, осъзнавайки, че сърцето ѝ е изпълнено с болка.

— Съжалявам — каза повторно. Трябваше да действа бързо. Знаеше, че той — не, тя го познаваше много добре — ще се възстанови след три-четири минути.

Щеше да я последва.

Щеше да тръгне след Майкъл.

Но Дрейк няма да умре. Защото тя нямаше да го позволи.

Пейдж бързо се отдалечи. Набра кодовете, които бе запаметила. Беше наблюдавала внимателно Дрейк, за всеки случай...

Стоманата се плъзна назад. Капакът се отвори. Тя се втурна през отвора, но отдели няколко ценни секунди, за да го затвори след себе си.

Погледът ѝ обиколи хижата. След което се втурна наляво, после надясно и направи всичко възможно, за да прикрие капака и да защити своя вълк.

След това се наведе и ръката ѝ се плъзна вътре в ботуша. О, това скъпоценно оръжие! Без кола, би се чувствала гола. Никога не напускаше дома си — нито пък вълчото имение — без него. Прикрепено със специални каишки, оръжието я чакаше.

Време е да умреш.

Излезе от хижата и се втурна направо към най-лошия си кошмар.

Вампирите се хранеха. Майкъл крещеше. А Гейб... Гейб разтвори ръце към нея, сякаш приветстваше изгубена любовница.

— Липсваше ми — каза той с глас, нежен, като коприна.

Сърцето на Пейдж препускаше диво, когато се втурна в отворените му обятия.

* * *

Когато Дрейк си отвори очите, изпълни го ярост. Какво. По. Дяволите...

Скочи на крака. Погледът му се насочи към мониторите и той видя Пейдж, Пейдж, която се спускаше в отворените ръце на вампир.

Мътните да го вземат, не!

Бързо скочи по стълбите и набра кода, за да отвори капака. Стоманата се плъзна назад и той блъсна дървената повърхност.

Само че... дървото не се помръдна.

Отново бутна. Силно. Дървената повърхност се повдигна, после с трясък се върна обратно на мястото си.

Дрейк присви очи. Пейдж бе сложила нещо върху капака. Беше го затворила вътре.

Звярът в него не обичаше да бъде затворен в клетка.

С рев, Дрейк заби рамене в дървената повърхност. Бутна. Надигна.

Дървото се счупи. Продължавайки да бута парчетата, Дрейк скочи — *леглото, тя бе сложила леглото върху капака* — после се втурна към входната врата.

Чуваше ръмженето и виковете и те като че ли изгаряха ушите му. Образът на Пейдж, бягаща право в ръцете на вампира, се бе запечатал в съзнанието му. *Защо? Защо?*

Втурна се навън. Видя кръвта по земята. Майкъл. Все още жив. Едва мърдаше.

Пейдж — тя беше...

— Здравей, алфа! — Подигравателният глас дойде от лявата му страна.

Ноктите на Дрейк бяха излезли целите навън, готови да раздерат този кучи син.

— Изгубил ли си нещо? — попита вампирът, когато Дрейк се обърна към него.

Вампирът беше висок. Рус. И кървеше. Той държеше Пейдж в прегръдките си. Прегръдката, обаче, не беше на любовник. Едната ръка на вампира беше увита около гърлото ѝ, докато другата му ръка държеше дървен кол точно над сърцето ѝ.

— Защото, изглежда, съм го намерил. — Вампирът се усмихна, зъбите му блеснаха.

Дрейк видя, че другите вампири се приближават към него. Трябваше ли да бъде уплашен? Паникьосан?

Той просто беше ядосан.

— Пусни я!

Вампирът — сигурно бе онзи, за когото му бе казала Пейдж, онзи, когото наричаше Гейб — поклати глава и се засмя.

— Ако е това, което искаш... тя вече изпълни свята цел.

Тогавя Дрейк погледна Пейдж в лицето. Видя как очите ѝ се разтварят широко от ужас, а след това Гейб я завъртя така, че тя застана с лице към вампира.

— Сега си свободна — каза ѝ той, гласът му беше мек, почти нежен, — защото това иска твоят вълк.

Пейдж започна да се бори с него, да драци, да удря — Дрейк осъзна твърде късно, точно какво прави този задник.

Сега си свободна.

Той я убиваше.

Дрейк изрева и се хвърли напред, забравяйки другите вампири, отчаяно се опитваше да достигне Пейдж, да ѝ помогне и...

Изстрели.

Куршуми. Забиваха се в плътта му. Горяха. Разкъсваха мускулите и костите.

Кръвта му се стичаше по земята. Краката му отказаха. Искаше да стигне до Пейдж, но не можеше.

Падна.

Снегът стана червен под него.

Ноктите му отново излязоха, докато се опитваше да извади куршумите. Толкова много. В гърдите. Гърба. Успя да вдигне глава. Можеше да види Пейдж. Все още се бореше с Гейб. Колът беше покрит с кръв.

И все още бе жива.

Тя погледна назад към Дрейк и изкрещя името му.

Беше ѝ обещал да я защитава. Тя го беше помолила само за едно нещо.

Искам да му откъснеш главата и да си дяволски сигурен, че той никога няма да се надигне отново.

Сега този вампир се смееше. Тя кървеше.

А аз умирам.

Не, не, нямаше да умре. Нямаше да се предаде така лесно.

Дрейк извика звяра в себе си. *Събуди се.* Изправи се на крака. Едва запази равновесие. Извади среброто от рамото си и едва усети изгарянето.

Събуди се!

Звярът мразеше сребро.

Но вълкът обичаше жената, която крещеше за него.

Един вампир дойде при него с пистолет в ръката си. Глупак! *Дойде твърде близко.* Дрейк грабна пистолета. Застреля вампира в гърдите. Замахна с ноктите си.

Този път падна вампирът.

Дрейк извади още един куршум от плътта си. Димът от изгорените му пръсти се вдигна във въздуха.

Дойде друг вампир.

Един замах с ноктите и кръвта на вампира потече.

— Спрете го! — изрева яростно Гейб.

Тогава всички вампири го заобиколиха. Въпреки че Дрейк имаше още три сребърни куршума в себе си, той не се поколеба, когато го нападнаха. Изрева и преряза през гърдите най-близкия вампир. *Още един падна. Чао, задник!*

Другите два вампира просто се обърнаха и побягнаха.

Дрейк грабна едно оръжие, което бе захвърлено настрана, и насочи вниманието си към този, който имаше значение. Вампирът, който щеше да загуби проклетата си глава.

— Как? — изпищя Гейб, докато се взираше в Дрейк с ярост, кипяща в тъмния му поглед. — Ти не можеш — не си достатъчно силен...

Смехът на Пейдж прекъсна думите му.

— Той е достатъчно силен... ако има вампирска кръв в него.

Дрейк все още можеше да я вкуси на езика си.

Маркирай ме.

Вълкът бе избрал своята половинка. Маркира я. Вкуси кръвта ѝ.

— Кучко! — Гейб разтърси Пейдж толкова силно, че главата ѝ се отметна назад.

Проси си смъртта. Дрейк стреля с пистолета. Той само изщрака. Нямаше повече куршуми. Това беше добре. Дрейк искаше да изцапа ръцете си с кръв.

— Ти си направила това с него! — извика Гейб. Този тип дори не забелязваше как Дрейк се приближава към него. Колът бе паднал от ръката му — Ти си го направила...

— По-силен — прошепна Пейдж, докато от устните ѝ капеше кръв. — Направих го достатъчно силен, за да те убие... само в случай че аз не мога.

Думите ѝ накараха Дрейк да се напругне. Добре, той щеше да убие вампира заради нея. *Обещанието си е обещание.* Дрейк хвана Пейдж и я дръпна от Гейб. Вълкът в Дрейк ръмжеше, ноктите му бяха излезли в цялата си дължина, и той беше готов да унищожава.

Колът изхрущя и се счупи под краката му, а той счупи врата на Гейб само с едно завъртане на китката си.

Но вампирът само се засмя — и костите му, почти мигновено, се върнаха обратно на мястото си.

— Старай се повече — промърмори Гейб. Нямаше страх на лицето на вампира, нито в очите му. — Хайде да видим какво можеш да направиш, алфа. Нека видим можеш ли да се биеш толкова добре, колкото баща ти.

Баща му? Какво е направил неговият...

Гейб отново започна да се смее. Смехът му беше по-леден от нощта, която ги заобикаляше.

— Ти си помисли, че си се справил с всички вампири от онази атака, така ли? Помисли отново, алфа. Помисли си отново. — Гейб оголи зъби. — Тези вампири нападнаха, защото аз дадох заповедта. Само че те трябваше да убият и жалкия ти задник онази нощ.

Но той не си беше у дома, когато семейството му бе толкова брутално нападнато. Беше излязъл и наблюдаваше Пейдж, докато тя работеше в малката закусвалня. Той ходеше в тази закусвалня отново и отново, нетърпелив да я зърне. Същата вечер, най-накрая, я беше поканил на среща. Беше толкова развълнуван, когато се върна у дома. *Тя беше казала да!* После намери кръвта и телата, които го чакаха.

— Джеремая ме пусна да вляза — каза Гейб, когато заобиколи Дрейк. — Знаеше, че ти ще бъдеш следващия алфа, а той не беше готов да се откаже от глутницата. Той ми позволи да ги убия всичките... и да изпия всичката им кръв. Тъй като вашата кръв е по-силна от човешката. Далеч по-силна.

Джеремая беше позволил на този задник да се храни от собствената му глутница? Защо?

— Вашият проклет алфа беше пристрастен... така, както тя иска ти да бъдеш... към кръвта на вампирите.

Можеше да усети вкуса ѝ... Вълкът в него изрева, отчаяно искаше да се освободи и да атакува.

Дрейк си пое дълбоко дъх. Пейдж беше на земята. Неподвижна като счупена, красива кукла.

— Не кръвта е това, към което съм пристрастен — каза Дрейк на Гейб, с ръмжащ глас. Звярът излизаше. Вампирът беше мъртъв. — А към нея.

Той се хвърли върху вампира, въпреки че промяната изгаряше цялото му тяло. Вампирът щеше да нанесе няколко удара, докато той се трансформираше, не можеше да избегне това, защото Дрейк беше слаб в моментите, когато беше заключен между човека и животното.

Но трябваше да се промени. Промяната щеше да изтласка останалото сребро от тялото му, а вълкът щеше да бъде по-силен от човека.

Вълкът ще вземе главата на вампира.

Гейб се усмихваше, докато се нахвърляше върху Дрейк. Зъбите на вампира бяха излезли и...

— Помисли си отново, дяволите да те вземат — извика Пейдж, в отговор на думите на вампира. След това се чу стрелба. Един път. Два пъти.

Беше взела едно от другите захвърлени оръжия. Но, за разлика от оръжието, което Дрейк бе избрал, в този пистолет все още имаше патрони. Тя напълни гърдите на Гейб със сребърни куршуми. Той се олюля, крещейки, облян в кръв.

Не беше счупена кукла, вече не.

Време е да умреш, Гейб.

В съзнанието си Дрейк можеше да види прекършеното тяло на майка си. Бледото лице на баща си.

Промяната свърши. Вълкът изръмжа и нападна вампира. Паднаха в плетеница от крайници и нокти. Вампирът хапеше, разкъсваше вълчето тяло и удряше с увеличената си сила.

Гейб бе твърде привикнал да събаря хора. Бе твърде свикнал да ги измъчва.

Вълците не бяха толкова лесни за убиване.

— У-убих алфата... — рече дрезгаво Гейб, докато се биеха. — Ще убия също и теб. — Кръв се стичаше по брадичката му. — Вампирите поемат това...

Зъбите на Дрейк се затвориха около гърлото на чистокръвния.

Пейдж стоеше точно зад него. Той можеше да помирише сладкия ѝ аромат, да чуе хрипливото ѝ дишане.

Това беше. Тя щеше да бъде свободна. Родителите му можеха да почиват в мир.

Но Гейб продължаваше да се смее.

— Моя... — изръмжа Гейб, плюейки кръв. — Тя... винаги ще бъде... моя. Вампирите... спечелиха. Вземаме... Аляска.

Не, нямаше да спечели.

Когато зъбите на вълка потънаха дълбоко, вампирът не проговори отново.

Беше умрял.

ГЛАВА 8

Всичко свърши.

Пейдж извърна поглед от тялото на Гейб. Не искаше повече да го гледа. Искаше...

Вълците я обкръжиха.

О, да му се не види, кога бяха дошли? Дори не ги беше забелязала. Беше толкова съсредоточена в борбата с Гейб и да помогне на Дрейк, че не бе разбрала за вълците. Те можеха да се движат толкова тихо, докато се готвеха за нападение.

Една дузина вълци образуваха кръг около нея и Дрейк. Стояха на разстояние. Гледаха, чакаха.

Бяха ли чули последните думи на Гейб? По дяволите, знаеше, че вълците няма да ѝ позволят да остане в глутницата, така че не трябваше да се тревожат, че ще завземе скъпоценната им територия.

В мига, в който Гейб я бе променил, тя знаеше, че мечтата ѝ да намери Дрейк и да остане при него — завинаги... е, това наистина беше само една мечта.

Можеше да правят секс. Можеше да се обръщат един към друг в тъмнината, но глутницата му никога нямаше да я приеме.

И тя нямаше да го моли да напусне вълците.

Вдигна ръце и едва тогава осъзна, че са целите в кръв. Нейната. На Гейб.

— Спокойно...

Черният вълк близо до нея изръмжа.

Страхотно. Просто...

Дрейк скочи пред нея. Отвори уста и яростно изрева към глутницата.

Пейдж потрепери. Не се беше страхувала, когато се изправи срещу Гейб и вампирите. Беше прекалено ядосана. Но сега, когато вълците я бяха обкръжили, по дяволите, да, можеше да признае, че се страхува.

Тези вълци щяха да искат да я разкъсат на части. Само като разберяха истината за това, което беше направила, последната тайна, която бе скрила от тях...

Щяха да искат главата ѝ точно както тя беше искала тази на Гейб.

Дрейк се трансформираше обратно в човек, пред нея. Чупенето и хрущането на костите му изпълниха ушите ѝ.

Но тя нямаше да чака, докато приключи промяната. Пейдж знаеше, че е настъпил моментът, когато трябва да си отиде.

— Не се притеснявайте — каза на вълците — о, небеса, те изглеждаха така, сякаш се канеха да я късат парче по парче. — Тръгвам си.

Имаше приятели, които я чакаха. Приятели, които ѝ помогнаха да стигне до Аляска. Приятели, които щяха да се радват да я приветстват обратно в света на вампирите.

Не всички сме чудовища. Беше научила това. Някои вампири бяха повече от хищници. Точно както върколаците бяха повече.

Пристъпи бавно и внимателно. Вълците вероятно бяха помирисали страха ѝ, но бягаща мишена — това беше плячка, която винаги инстинктивно преследваха. Нямаше смисъл да им дава повече причини да искат кръвта ѝ.

— Няма да ме оставиш.

Гласът на Дрейк. Гърлен. Все още повече звяр, отколкото човек.

Тя замръзна.

— Сделката приключи. — Това не беше разговор, който искаше да води пред вълчата глутница. — Гейб е мъртъв. — *Ти си в безопасност.*

Дрейк я хвана за ръката. Придърпа я по-близо. Пейдж усещаше металният мирис на среброто, носещ се из въздуха. Беше стигнала твърде далеч, за да го загуби.

Ако не бе взел кръвта ѝ...

Тя преглътна.

— Пусни ме. — По дяволите, думите бяха молба. Защото знаеше, че той я иска точно толкова, колкото и тя него.

Пристрастен съм към нея.

Но понякога нещата, които искаме най-много, са нещата, които могат да ни унищожат.

Той сведе глава към нейната.

— Убих заради теб.

И тя искаше да убие заради него. За да го защити, би направила всичко.

Направих.

— Знаеш ли как е умрял твоят алфа? — тихо го попита Пейдж. Може би той вече знаеше някои от подробностите. Във вампирските сбиряща имаше шпиони. За правилната цена, те щяха да споделят всякаква информация. Тя със сигурност бе платила достатъчно пари през годините за информацията, която й бяха дали.

Дрейк се намръщи. Вълците зад него все още не помръдваха.

— Твоят стар алфа е бил хранен с отровна вампирска кръв. — Джеремая си беше мислил, че ще стане по-силен, като вземе кръвта на вампирите. Ако му беше давана нормална вампирска кръв, наистина щеше да стане по-силен.

Но той бе поглъщал кръв, смесена със сребро, в продължение на години. Отрова, натрупваща се в тялото му. Разяждаща го отвътре.

Бе изгубил способността си да се трансформира. Бе изгубил способността си да ходи. Да говори. Да диша.

Защото Гейб винаги се бе наслаждавал на неговите страдания.

— Аз знаех какво се случва с него — каза тя. Знаеше го от дълго време. Достатъчно дълго, за да го спаси. Само че тя не искаше да го прави. Искаше той да страда. — Не го спрях, защото исках копелето мъртво.

Някъде зад нея изръмжа вълк.

Майната ви, на всички! Тя се обърна и се озъби към ръмжация звяр. Вълкът млъкна. Добре. Пейдж изпусна дълбока въздишка и се обърна, за да посрещне напрегнатия поглед на Дрейк.

— Но когато Джеремая най-накрая умря, аз знаех, че Гейб ще тръгне да те преследва. — Тя поклати глава. — Но нямаше да ти позволя да умреш. Знаех, че ще направя каквото трябва... за да те опазя.

И тя беше свършила своята част от работата. Той беше оцелял.

— Никога не съм искал да го убивам... за да си в безопасност — промърмори Дрейк.

Не, тя не беше тази, която се нуждаеше от защита.

— Ти ме подмами да взема кръвта ти — каза Дрейк, като се извисяваше над нея. Очите му я гледаха съсредоточено. Голото му

тяло. Толкова силно. Ръката му се стегна около китката ѝ. — Накара ме да пия, така че да бъда достатъчно силен, за да убия чистокръвен, когато дойде за мен. — Защото, независимо от това, което Дрейк първоначално бе мислил, дори и един алфа не бе достатъчно силен, за да отстрани вампир като Гейб — не и Гейб и неговите въоръжени със сребро приятели. Но алфа, в чийто вени течеше и вампирска кръв? Можеше да срита задника и да унищожи всеки вампир, изпречил се на пътя му.

Вълците около тях се трансформираха. Превръщаха се в мъже и жени, а снегът отново валеше.

Пейдж не погледна към мъртвото тяло на земята. А Майкъл — той стенеше и се мъчеше да се изправи на крака. Някои от мъжете отидоха да му помогнат.

— Оставете го! — нареди Дрейк, с глас, пълен с ярост. — Работил е с вампирите. Доведе ги право при мен.

Всички вълци замръзнаха.

— Той е изгонен от глутницата! — заяви Дрейк категорично. Присъда. Сурова и жестока. — Оставете го там, където е! — Обърна глава и продължително се взря в Майкъл. — Все още дишаш, така че се смятай за проклет късметлия!

Когато вниманието на Дрейк се върна към нея, Пейдж се насили да срещне твърдия му поглед. Толкова много ярост. Колко от тази ярост беше насочена към нея? Към вампира, който беше убил? И към предателя, който бе имал в собствената си глутница?

— Ти ме излъга — каза Дрейк. Думите бяха произнесени тихо и нежно, и затова бяха още по-смъртоносни.

— От самото начало — съгласи се Пейдж, собственият ѝ глас беше също толкова тих и нежен. Вече нямаше причина да лъже. Беше си свършила работата. Беше го защитила.

Бяха се спасили един друг.

Сега можеха да тръгнат по различни пътища. Той щеше да се върне при своята глутница. Тя щеше да се върне към живота, който си беше създавала във Флорида.

И какво от това, ако се върнеше там без сърцето си? Този специален орган ѝ липсваше от години.

Пейдж се обърна. Трябваше да се махне от там. Гърдите ѝ горяха. Болка. Да гледа Дрейк бе прекалено болезнено. Работата ѝ бе

свършена.

Време е да си тръгне, преди той да прозре истината зад маската й.

Искам те. Искам да остана.

Някои неща просто не бяха предопределени да станат.

Но Пейдж не побягна. Тя тръгна. Единият крак пред другия. Бавно. Спокойно.

— Всичко ли беше лъжа?

Тя спря. Не се обърна назад.

— Не всичко. — Тогава — защото какво, по дяволите, щеше да загуби? — Пейдж погледна през рамо. — Наистина винаги съм те обичала. — От първия миг, в който те видях. — И винаги ще те обичам.

После продължи да крачи напред. Защото понякога любовта не беше достатъчна.

Не и когато си вампир.

Не и когато мъжът, когото искаш повече от кръвта, е върколак.

* * *

Наистина ли Пейдж си мислеше, че ще си тръгне просто така?
По дяволите, не!

Дрейк я гледаше, докато тя го напускаше. Снегът се сипеше върху тъмната й коса. Стъпките й бяха бавни, но сигурни.

Не бягаше... просто го напускаше.

Точно след като му каза, че го обича? Жената беше на път да го сломи.

Той вдиша дълбоко, поемайки уханието й. Никога повече нямаше да я загуби.

Никога.

— Отървете се от трупите. — Беше достатъчно лесно в дивата природа. — Върнете се обратно в имението. — Защото битката не беше приключила. Не и за него.

Погледът му се плъзна по събралите се вълци.

— Ако има някой от вас, който иска да ме предизвика, трябва да вложи цялата си сила и енергия. — Той беше готов за борба с нокти и

зъби, кръв и ярост. — Защото моята половинка ще бъде с мен, в моята глутница, до мен, до края на живота ми. — Дори и животът му да бе по-кратък от нейния.

Щеше да вземе всичко, което можеше да получи.

Половинка. Това беше Пейдж. Тя беше негова половинка, откакто беше на деветнайсет.

И щеше да бъде негова до последния му дъх.

Вампир, върколак — нямаше значение. Тя беше негова.

Щеше да се бори за нея точно както тя се беше борила за него.

Когато борбата приключеше, той щеше да я намери.

Ще те намеря, Пейдж.

Винаги.

* * *

Тишина.

Дрейк се загледа в групата вълци, събрали се в двора на имението. Никой не говореше. Никой не помръдваше.

Всички стояха пред него. В очакване.

Дрейк беше по дънки, паднали ниско под кръста му, ноктите му бяха излезли навън.

Погледът му се спря на всеки един.

— Кой ще е пръв? — Вълкът в него вече виеше.

Щеше да се бие, за да осигури на Пейдж място до него, защото не искаше да живее без нея.

Никой не пристъпи напред.

— Кой ще е пръв?

Никой не смееше да срещне погледа му. Вълците отстъпиха назад, показвайки му подчинение.

Всички отстъпиха... с изключение на Хийт. Първият му командир пристъпи напред.

Пръв.

Но Хийт вдигна ръце, от върховете на пръстите му не се показваха никакви нокти.

— Нямам нищо против теб, нито твоята половинка.

Дрейк го сграбчи. Вдигна го във въздуха.

— Не каза такова нещо преди.

— Преди... — Хийт преглътна и поклати глава. — Преди не знаех какво рискува за теб.

Всичко.

— Видяхме кръвта. Телата. Знаем какво е направила.

Бори се. Спаси го. Спаси глутницата.

Дрейк пусна вълка на земята. Хийт се изправи на крака.

— Ние ще я защитаваме, ще ѝ се закълнем във вярност точно както на теб.

Откъм събралите се вълци се разнесе шепот. Нямаше вече мълчание, вече не.

Шепотът се превърна в нарастващ вик на одобрение. На признаване.

— Така че отиди да вземеш половинката си — каза Хийт, сега гласът му беше висок. — Доведи я в глутницата. Доведи я тук, където ѝ е мястото.

Босите крака на Дрейк потънаха в снега, когато той се втурна през събралите се мъже и жени. Сладкият аромат на Пейдж все още изпълваше носа му. Този път нямаше да я загуби.

Не и този път.

Дрейк се втурна след своята половинка и докато тичаше, той знаеше точно къде ще я намери.

* * *

Замръзналото езеро се простираше пред нея. Толкова тихо и студено. Пейдж трепереше и беше гладна, болеше я.

Но беше жива. Така или иначе и болката беше част от живота.

Обърна гръб на езерото.

И видя Дрейк да я наблюдава.

Беше толкова изненадана да го види, че подскочи.

— Д-Дрейк?

Стоеше до едно старо, огънало се дърво, което се бе превило под тежестта на снега.

— Трябваше да се срещна с теб тук — каза той, а гласът му проехтя. Силно.

Диво.

Тя поклати глава.

— Това беше преди много време.

Дрейк извади медальона от задния джоб на дънките си. Нейният медальон. Онзи, който бе взел първата ѝ вечер тук.

Тя вдигна брадичка.

— Знаеш ли защо ти дадох това?

Тя знаеше. Тогава го познаваше толкова добре.

— Защото ме обичаше. — Думите бяха казани с такава сигурност. Имало едно време едно момче, което обичало едно момиче.

Имало едно време...

Той тръгна към Пейдж. Изглежда, дори не усещаше студа.

Не, не би го направил. Не като нея.

Дрейк приближи и вдигна медальона.

— Аз все още те обичам, мила.

Тя вдигна ръка, за да го спре, преди да е успял да плъзне медальона през главата ѝ.

— Ти... ти ми го взе.

Заради това, което тя беше.

Не просто момиче. Не само момче.

Вампир. Върколак.

— Онази нощ не бях на себе си. Беше ми липсвала толкова дълго време... — Бързо си пое дъх. — Болеше ме и исках да те нараня.

Трудно признание.

Главата му се наклони.

— Искам да направя това за теб. Искам да направя всичко за теб.

И там, в снега, с езерото зад тях, и твърде многото спомени около тях, Дрейк падна на колене.

Дъхът ѝ бързо изскочи навън. Един алфа никога не биваше да се подчинява на друг по този начин. Не беше според правилата на глутницата. Не беше...

Ръката му се сви около медальона.

— Мислех, че не ме искаш.

Винаги го бе искала.

— Никога не съм обичал никоя друга. Всичките тези години... единствената, която докосна сърцето ми... беше ти. — Той я погледна.

Тя видя в очите му и звяра и мъжа. — Остани с мен. — Молба от мъж, който никога преди не се бе молил за нищо.

Пейдж не можеше да говори.

— Ще направя всичко, което поискаш. Ще те направя щастлива, кълна се. Само ми дай шанс.

Тя облиза устни и вкуси скръбта от миналото.

— Не съм същата...

— Ти си по-силна. По-красива. И аз те обичам още повече, отколкото преди.

Ръцете ѝ докоснаха раменете му. Решително. С надежда.

— Ти... наистина ли?

— Да — отвърна ѝ с ръмжене. Каза го, докато се взираше в очите ѝ. В погледа му тя видя...

Бъдещето.

— Искам да бъдеш с мен, докато ходя по тази земя. — Сега думите му идваха по-бързо. — Знам, че няма да живея толкова дълго, колкото теб. Просто ми дай тези години, само ми дай...

Пейдж се свлече на колене пред него. Целуна го. Целуна го толкова силно, че паднаха в мекия сняг.

И вкусът му беше толкова хубав. Както завинаги. Защото това можеше да му даде. Главата ѝ бавно се вдигна.

— Мога да ти дам повече.

Ако ѝ позволеше.

Той сбърчи вежди. Ръцете му, обвити около нея, я държаха толкова близо.

— Ще останеш ли с мен?

— Глутницата...

— Те искат да останеш. Искат да се върнеш у дома.

У дома.

— Петдесет години — каза ѝ той, — шестдесет. Дай ми ги, дай ми...

Пейдж поклати глава и видя как остра болка проряза лицето му.

— Обичам те — каза Дрейк, но звучеше... изгубен.

Тя познаваше това чувство, защото беше изгубена в продължение на години.

— Мога да ти дам повече — обеща му Пейдж. Защото беше научила толкова много от вампирите, които ѝ помогнаха във Флорида.

Там също имаше върколак с жена-вампир. Бяха открили, че ако кръвта на вампира бъде споделена, вълкът става по-силен.

Вълкът преставаше да старее. Смъртта се отлагаше.

Джеремая си беше мислил, че ще измами смъртта, като пие вампирска кръв. Но тази кръв беше отровна.

Тя никога не би отровила Дрейк. Щеше да му даде кръвта си, щеше да му даде...

— Завинаги — прошепна Пейдж и отново целуна Дрейк.

Докато го целуваше, чу воят на вълци в далечината.

Не се страхуваше от този звук. Не се боеше от нищо. Вече не.

Защото сега не беше изгубена. Беше у дома и беше в безопасност... в обятията на своя вълк.

Издание:

Автор: Синтия Идън

Заглавие: Обвързани с грях

Преводач: bonbon4e; Illusion

Година на превод: 2019

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2019

Тип: Новела

Националност: Американска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9338>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.